

Árpás Rózsa

I.

Forgószélben

Nősorsok nem vidám napjai
a két világháború utáni évtizedekben,
1914-1918, 1939-1945-napjainkig

VÁLOGATOTT KÖLTEMÉNYEK, ESSZÉ

ÁRPÁS RÓZSA

KÖLTEMÉNYEK, ESSZÉ

ISBN 978-963-06-8165-0

Budapest, 2009.

TARTALOM

Árpás Rózsa kortárs költőnő

I. Lélekkiáltás

Addig...
Álom – és a nagybetűs ÉLET
Óvó gyötrődés
Metélt mese
Kuncogó udvarlás
Erőmerítő
Negatív kérdés
Biztatás
Ellenszélben „A”
Ellenszélben „B”

II. Családi körben

Szülősirató
Úrben lebegek
Találkozás
A nagy kérdés
Húgom születésnapjára

III. Ködbe veszett vágyak

Hát én immár kit válasszak...?
Divat-életkép
Csőbehúzó szex
Szerelemfáklya
„Rossz” anya
Szivárványálmok

IV. Életérzések

Föl, hova, miért?
Vágyott szuggesztio
Költő, figyelj!
Éber figyelemmel mindenkor, a holnapért!
Áldáskérés a tudásra, a jóságra
Legendás aureóla, dicsfény!

Köszönetnyilvánításaim

Árpás Rózsa kortárs költőnő,

1924-ben született, Budapesten él, demográfus, okl. esztéta, filozófus, költő. Főhivatali munkahelyén a válások országos szakembere, aranygyűrűvel jutalmazott törzsgárda tag, évtizedekig helyi lap tudósító, ill. szerkesztőbizottsági tag, a Bp.-i TIT díszoklevéllel elismert tudományos előadója volt. Irodalmi érdeklődésével 13 éves életkorában kitűnt, karácsonyi színdarabot írt, rendezett, szerepelt a Szülők, a Tantestület örömeire.

Édesapja építőipari szakmunkás, a szakmájának művésze. Trianon után a gazdasági világválság évei, a nincstelenség, a nyomor iskoláit kijáraták az emberi méltóságában megtiport kisember tömeggel, a becsületrend kitüntetetlen névtelenjeivel, akik közé Szülei is tartoztak. Az Ő helytállásuk példája olyan – Húgával együtt számukra –, mint viharos, éji tengeren a hajósnak a világítótornya. Életformájuk meghatározta mindkettőjük élet és világszemléletét. Családjának, önmagának osztályhelyezete, életküzdelseik, ars poetica-ját nemzetközi méretűvé érlelte.

Költeményeiben lélekkiáltásként feltárja a társadalmi és egyéni igazságosságért folytatott örök küzdelmet. A szellemi arisztokráciának gondolatébresztő, nemes cselekvést sugalló költője. Biztatásaival reményt sugároz, a tiszta eszmék, a mind magasabb szintű emberi, szellemi értékek befogadására ösztönzi az olvasót.

Élet-, családfenntartási gondokkal küzdve, nem maradt ideje az irodalom aktív művelésére, csak a negyvenes éveiben kezdte papírra vetni főként társadalmi ihletettségű, a múlt és a jelen valóságát generációkon átrepítő szárnyalással tükröztető, jelképekben is gazdagon kifejező költeményeit, verses elbeszéléseit, esszéit, ill. szociológiai írásait.

Megjelentek: ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó Bp. 1997-2006-ig évenként megjelent Antológiáiban; URÁNUSZ Kiadó KLÁRIS c. éves Antológiáiban és azonos nevű, Irodalmi-Kulturális folyóirataiban 1998- napjainkig; CSERHÁT MŰVÉSZ KÖR: DÉLIBÁB 2003. Lexikon-antológiában; A Fővárosi Szent Imre Kórház Lakossági Fórum Nyílt Nap alkalmával a Testvérhűg felolvasta: „Áldáskérés a tudásra, a jóságra!” c. írását, amely köszönet a népességünk egészségéért fáradozóknak, megjelent a Kórház Hírforrás c. lapjában, 2008. szeptember-október hó. Ugyanez megjelent Bp. Szent János Kórház honlapján: <http://ilcokklub.uw.hu/Kepek/arpas.JPG>

A Magyar Írószövetség Tagjainak, ill. az ALTERRA Kiadó Lektorainak véleménye az alkotásairól: „... költeményeiben realizisztikusan, magas fokon kiművelt lírai eszközökkel árnyalja az emberi érzelmeket és a psziché rezdüléseit. Az ábrázolt tartalmakon túl kiviláglik egyéni, sajátos élet- és világlátása, a hétköznapijaink kisebb problémáira éppúgy fogékony, mint az egyetemes gondokra. Munkái továbbgondolásra, elmélyedésre ösztönzik a befogadót.”

Írásainak eszmei lektora húga, Árpás Gizella Dr. V. D.-né, oec. dipl. okl. közgazda, rendszer-szervező.

(Budapest., 2009.)

I. LÉLEKKIÁLTÁS

ADDIG...

Addig, míg
névtelen – látszóan – lézeng
létkertészetben a tudat,
ám, hívatlan filmszalagján
fény-, s árnyjátékú kép
kép mellé áll,
rögzítve mindent, mit
tárt tenyerén tár
– éhes szemre vár –
néhány bölccsé ifjult
szakállas évezred,
s talány, hogy akarat,
állhatatosság jutalma
tipegőn elér;
mikor még
szunnyad a kandi hóvirág hit,
hinni képtelen, hogy
fagyott göröngypáncél közöny
egykor szélfútt szavára
megnyílni kénytelen;
akkor még,
mielőtt szférák vijjogó zenéje
kísér poklok kohójába izzani,
hogy az önérzet legyen végre sima,
hajlékony, hideg, mint kígyó teste,
előbb még mártózhat kicsinylő
mosolyfürdőbe...!
Célúton a kövezet
hétszüksztendő vigasz:
a NÉVVÉ LETT NEVET
mellére tűzi majd a névtelen, kegyes
KORTÁRS EMLÉKEZET...

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

2000. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS Irodalmi-kulturális folyóirat.

2003. URÁNUSZ Kiadó, DÉLIBÁB Lexikon-antológia.

ÁLOM – ÉS A NAGYBETŰS ÉLET

Álomsínen játékvonat repít
ifjonti tettvágyat,
ígér: pihe-puha kényelmet
mit páncélbiztonság ölelő karja tart.

Miközben
percegő szű öröl mindennapi megszokást,
gáncsláncokat épít ösbomlasztó rontás,
lyukas gyűszűn át látható
a távlat, a láthatár!,

mohó, kapzsi, kegyetlen,
 kihasználó közöny vihorász:
 megtörhető az ifjúi hit, lobogás,
 ha – csakúgy, mint egykor
 a malomkövet hajtó bús daloló lány –
 oltható lángként szolgál!,
 s kőzápornyi koholt vádat dobál
 a szövevényes összefogás, oktalan torol,
 tombol, tapos, tipor a sátáni indulat,
 míg a felparázsló közcélú
 becsvágy szét nem porlad!

Kong a gyomor, sajog a megtiport önérzet,
gúnyosan körbetáncol szellőígéret,
omlanak az elvesztegetett évek!
Harsog a pusztába kiáltott szó,
némán jajong a meggyötört lélekerő...Óh!
Bénán bámul a HIÁNYOLT
írott és íratlan REND!

Csillapult éterhullám hátán,
elmorzsolts könnyecseppek szivárvány hídján
újra és újra koszorúsan előlép
a régi, mosolygó, naiv ifjúkori emlék...

Megjelent: 2002. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA és Irodalmi-Kulturális folyóirat 2002/1.

2003. URÁNUSZ Kiadó, DÉLIBÁB Lexikon-antológia.

2004. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

ÓVÓ GYÖTRŐDÉS

A CSODAVÁRÁS, tudományból merített félismeret-képzelt
szépreményű JÖVŐKÉP,
a meseíró Münchhausen báró varázsszönyegeként elragadt:

a vágymámorban fogant rügyfakasztó,
tettre kész, szikraként pattant alkotó gondolat
távlatot kapcsol s repít a teremtetett lét,
tevékeny küzdés hullámvasútján
völgy-hegy szivárvány tájakon,
ölel oly forrón, mint a szerelemvágó
a reményébresztő ígéretes, titkokat rejtő holnap,
kínálja rózsaszín örömek gyeppárnás ágyait
s emel kozmikus fénybe, honnan ködruhából
sejlik csak a Föld tegnapi, kint fakasztó gondja.

EMBER kapaszkodj!, szédít a képzelet-magaslat?
CÉLOD ELÉRED!, ordas-étvágyú indulatszörnyek
mind távolabbról vicsorítanak feléd, elhal átokhörgése
csalárd önzésnek!, színjátészó látszat, hitegetés,
kiszolgáltatottságod lassója semmibe hull!
Így álmodtad gyötrő századokon, évtizedeken át!

Mi az? MA EMBERE, mire készülsz, visszalépnél?
Nemes célirányú szellemi, eszmei
repítő szönyegeden lépdelnél vissza?
Észveszejtő lihegő tántorgás taszítaná
kétirányba lábad! Várható váratlan, nem rég még
vívmány, ma nyírbált eseményfordulat
agyfeszítő szédülete riaszt?
Megoldást, cselekvést sürgető gondra gyáva vagy?,
prés alá szorított elhivatottak
önbizalmának naponkénti tördelése,

csalódottságok mérge, közjobbító szándék elé
emelt önző „érdekfalak” riasztanak,
lázadásért megtorlás „bilincse”
nyomaszt, aggaszt?,
biztonságos „zsírosdeszka” kenyérfalat,
imamalom-robot ernyed, tespedt
nyugalma-horga visszahív,
visszaránt, megakaszt?

Ha megtorpannál s visszalépnél
szárnyaló eszméd magaslatából,
felhagyod csillagokat ostromolni,
alkotni, közjót-teremteni vágyó célokat,
ha beérnéd kisszerűség-szabott „kalitkaléttel”,
bénultan túrnéd kényszerű semmittevésed,
önsajnálattal, kábítón üritgetnéd keserűség-poharad,
ha drogban bíznál, mely fogolyként fogvatart,
beletörődsz bántó megmérettetésedbe,

elhuppant egyszálmagad felett átnéz,
megvetőn visong,
önmagát győztesnek érző,
naiv, „iránytűt” nem ismerő,
– furfanggal átvert – bábeli tömegsodrat!

Mire eszmélve emelnéd viharemlék-dúlt fejed,
a ma, a holnap elsiklott melletted!

*Megjelent: 1997. ALTERRA Svájci- Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA: ÓVÁS címen
2010. URÁNUSZ KIADÓ. Megjelenés alatt: ÓVÓ GYÖTRŐDÉS c.*

METÉLT MESE

Csúszik-billen a látókör peremén
az ég fakó csillagos pokróca
párás pucéran talpra szökken a jövő
borzas fény-ígérete
zsibbadt taggal kúszna fel Hozzá
hajnali csókra
a didergő hunyorgó szorongás
vágy-ölelkezés növel forral
pezsdít lendít vakít perdít repít
lohol liheg botlik
már-már elkapja köntöse rojtját
ám kacsintva kacéran vonul tova
a teregetett aranyfátyollal takart jövőkép
a láthatár szélén felhő tornyosul
termékenyült lét tenyerén
halmozódik báj csömör
nyüzsgő repítő erőt kínál
kápráztat a látszat-lét
oszlik a barna kétség
vágta a tettvágy
a termékeny gondolat
a felnyújtott emberkar-erdő rezdül
valami rándul
valami akaszt
a mindig „fel”! a mindig „előre”!
jó tetterre kész tekintet
bosszús önnön láb elé bámul
inda-polip-szövevény
kúszik körülteker
tolakszik taszít
megvetőn tör kapaszkodik
egyre feljebb feljebb

a körötte cövekké merevült TESTEK
TÖMEGÉNEK háta csak lépcső

a metélt időtávú ígéret
csak mese indulat-altató

*Megjelent: 1997. ALTERRA Svájci- Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA
2010. URÁNUSZ Kiadó. Javított, megjelenés alatt*

KUNCOGÓ UDVARLÁS

A zár-nyitó „KARRIER KULCS”
tenyérbe simulón, öntelt büszkeséggel
súg, biztat:

új gazdám, te felmagasztosult
önérdekért mindenre-kész,

rontást vállaló,
mindenkinél mindent jobban tudó,
kancsalítón lopakodó,
érmekkel jutalmazott önimádó,
terpeszkedj fontoskodón
tevékenynek látszó unalom kárpitján!,
nem ér fel párnázott ajtódig,
NEM TEHET ELLENED
a nyughatatlan felforgató percolvasó!,
az álságost leleplezni kész,
selejtet feltáró,

gyümölcsérlelő, boldog jövőt álmodó,
elméket világosító TUDÁS!,

e kelletlen kellemetlen
gonddal, kéjörömmel tervelt
tekert-kevert
kanosszajárása
eltart, míg
hite lobogása kihuny!

Új gazdám! Ne gondolj rá!
A csúcson te vagy,
a te tenyeredbe simulok,
számodra mind újabb ajtót,
ablakot nyitok,
úgy, úgy, igyál!, vigadj!
Sürget a kéjvágy?,
hívd beosztottad, új Babád!,
pamlagod a munkahelyeden is előtted!

Változik a hatalmi érdek, az érdeked,
tovább ível felfelé a karriered,
ha jókor, jó időben
cseréled a „köpönyeged”, bőséges
milliókkal telítődik
– *nem oly’ régen még csak álmodott!* –
feneketlen zsebed!

*Megjelent: 1997. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA
2010. URÁNUSZ Kiadó. Javított, megjelenés alatt*

ERŐMERÍTŐ

El kéne hagynod végre
önérzettiport éned
bércen botló, hínár-birkózó
perpetuum mobile kínját!
Leráznod kell!,
mint jeges vízcseppet
a visszarévedő jelent,
elűzni a mindig lesz
lélektámadó „szúnyoghadzsereget”
melynek „nyomtalan csípése”
azóta is, ma is, éget, fáj,
szórd szét hát a semmibe
emlékeid bánattal teli
tanúság albumát.
Felejtsd kisszerűség
hordótömeg galacsinát,
a csőbe húzó álbarát hízelgőket,
sötét alagútban az előled rejtett,
keresztbe feszített
buktató kötelet.
Felejtsd a labirintba lökő,
horizont elől elzárt,
gúzsba kötöző
a „te nem kellesz!” hatalmát!
Forgandó a világ!
Ki tegnap legyőzött,
ma-holnap legyőzetett!,
gyógyír szavaidra ráérezhet!
Ha új gond nehezedik rád,
tétován lépsz,
merre, hogyan tovább?,
múltadból szeretett hangok
csilingelnek feléd,
ŐK, a szülői sugallat mutatja
merre, hogyan lépj.
Figyelj!, csillagfényen,
ködgomolyagon át biztatnak,

védelmeznek ŐK tovább,
mint akkor, míg foghatta
féltő kezüket tenni akaró kezed,
dédelgesd lelkedben
az Ő fénylő emléküket.
Miként part kísér folyamot,
épített reményen botladozik
az ősökformált ÉN!,
lágyan és serkentőn,
mint a fény, ölel
a mából visszanéző tegnap,
felitat könnyet,
legyűr – mert kell! –
mindig van gondot,
segít megnyerni a HOLNAPOT!

Megjelent: 1997. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA

NEGATÍV KÉRDÉS

.....hunyázkodik a LÉTÉRT a LÉLEK,
célzásokkal szórt, bökdöső szóköteg szorongat,
romlást gerjesztő lucsok-ajánlat
– mely, mint parázs a kukoricaszemet
levegőbe lök, játszva temet –,
a pengeéles kő-, jéggöröngy szavak
síkos, nyákos szurok-ragacs-kapcsolat elől
búvik az ÉNTUDAT, „cipőházba” menekül
a szellemi hegycsúcs felé törekvő láb,
ijedten dermed zugában a kisujj:
jaj!, a barátság-épitmény fala tartson,
ki ne szúrjon, meg ne fúrjon tüskeszem-veszedelem!,
csitt!, szorgos, értékteremtő agyunk, karunk
munkájáért fejünk fölé ha fedelet – kenyeret! – kapunk,
s ez nem más, mint csendes tető,
csupasz fal-kar mely nincsentől véd, takar,
akkor is óv, reményt ringat, indulatot altat,
búvunk hozzá, közönyös karjaiba,
mint szárny alá csibe,
mint anyacsecshez kismalac,
mert a holnap bizonytalanságában ez a LÉTBIZTONSÁG!,
kezünkben az eszköz, a szerszám, a toll,
akaratédző „kohó”, láttat mindent mi várható volt s bekövetkezett!,
mutatja a bajokat, mindazok forrását, okát, a jogcsorbulást,
töpreng, hogy a mindennapok útvesztőiben a megtévesztettek
merre induljanak tovább?,
KELL, hogy a FELISMERÉS, a TENNIAKARÁS
VÉRÁRAMKÉNT lüktessen az éteren át
tengerfenéktől a csillagokig,

átölelve a földgömb derekát,
hogy felfogjon s irányítson, óvjon sok milliónyi
jobb sorsra érdemes szívdobbanást!

KELL, hogy a GLÓBUSZON SZÍV, ERŐ, ÉRTELEM,
JELLEM, AKARAT ÖSSZEFOGJON, az évezredes kínok között őrlődő,
nyűvödött, mindig újra születő tömeg, a reá vetett hálóból
ÉSSZEL, JÓZANUL KIBONTAKOZZON!,
BŰN, BŰNÖZÉS, mint fertőző baktérium
az emberiség között ne tenyésszen, ne burjánozzon!,
tűnjön az egyéneket, népeket egymásra ugrató, uszító
gyűlölség, a fondorlatos háttér-játszma,
hogyan iszonyatos népiirtásokba többé ne torkolhasson!

A Föld minden zugában

a KÉTTÁNYÉRÚ

ÉLETMÉRLEG egyik tányérjában

önző kevesek birtokában kincsvagyonyok halmozódnak, gyarapodnak,
a másokban LÉLEKMÉREG, milliók, milliók nyomorban éhen halnak!
LEHET, és LESZ megoldás!

A BIBLIÁBAN, az ÓTESTAMENTUMBAN írottak figyelmeztetnek:
ISTEN megmásíthatatlan szándéka:

vízözönnel többé nem pusztítja el a Földet!,

„NOÉ BÁRKÁJA” ÚJRA NEM ÉPÜLHET!

EMBERTELEN, GONOSZ CSELEKEDTEKÉRT a büntetés,
a bűnhődés MÁSKÉNT KÖVETKEZIK EL! AZ ÓRA KETYEG!,
a jóhiszeműség, a tudatlanság kihasználásával szerzett
„a kéz, kezét mos!” pénzharácsolók vagyona, kincseik
a lakhatóvá épülő égi planétán sem rejthetők el!,
NEM MENTHETŐK MEG!

Te kotyvasztasz ÉLET, te nagy VARÁZSLÓ,
erőnk-, szívünk-, lényünk- nap mint nap
újraszült önvédelem-kényszert,
de ha ezért a LÉTEZÉSÉRT ezredévek, századok óta
naponta hunyázkodni, bújni kell,
sejt-, ideg-, szövetgyurmája
ily kiszolgáltatott, gyámolatlan!,

akkor a világmindenséghez képest parányi, csillagporszemnyi
életünkben beletörődés, megalkuvás ellen
miért lázad az agy?!

E NEGATÍV KÉRDÉSRE

a válasz EGYSZERŰ, ÖRÖK és IGAZ!,
az EMBERREL EGYÜTT SZÜLETIK, NÖVEKSZIK,
LÉLEKBEN FELEMEL,
ERŐT AD, MEGACÉLOZ a FELELŐS SZERETET, és
az IGAZSÁGTUDAT!

(2008.)

Megjelent: I. változat: 1997. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

II. változat: 2009. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

BIZTATÁS

Ma:

fa csúcsán el nem ért
napégetett barack,
vödör vesztett bővizű kút,
villámtört fából
kúszó bimbós ág;

holnap:

múlt göröngyén tört lábak
kába csosszanása,
lombvesztett fán esővert
árva falevél,
ünnepi csendben
felcsukló zokogás,
magvesztett, tépett gyökér...

Hát ne tétovázz!

Vedd észre!, nyúl feléd
társtalan kéz, kemény!

Pirkadat űzi az árnyakat...

A kelő fénnel átölel
a mindennapi remény.

1964.

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

1999/3. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS Irodalmi- kulturális folyóirat.

ELLENSZÉLBEN „A”

Elindult a naiv TISZTASÁG.

Talizmánja:

fogalomfaló évek-éjek
hamuban sült pogácsája,
széltől-féltő ösztön
ősi-erő csókja.

Meztelen kenyér,
pókháló gúnya sуг, biztat:
minddé az igazad!

Az igazad hagyd!

Az igazad íme, ilyen „csoda”!:

jóllakott furfang-hahota
s dárdatekintetek gyűrűje közepén
TIPORT a „hamuban sült pogácsa!”

Megjelent: 1997. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

ELLENSZÉLBEN „B”

„TANULNI!, TANULNI!, TANULNI!” (V.I. LENIN)
A SZÁRNYUKSZEGETT „VÁNDORMADARAK”
SZAKMAI ÉLETÚTJÁNAK EMLÉKÉRE
2009.

Felszabadulásunk, 1945 után
az újjáépítésbe lendült Hazánkban,
szerte az országban elindult frissen szerzett
diplomájával első, kijelölt munkahelyére
kétéves kötelező szakmai gyakorlatra,
a szegénysorsú családok tehetséges,
ígéretes, a jobb jövőért tenni képes,
lelkes fia, lánya.
Mindegyikük célja, vágya közös,
helytállni akkor is, ha
a pályájuk göröngyös, rögös!
Személyes útravalója varázsos védelmező talizmánja,
széltől is féltő szeretteinek ősi erőt sugalló csókja,
fogalomfaló éveken, éjeiken át
szellemi magaslaton gyűjtött
tudással tömött „tarisznája”,
úti elemőzsiája, mesebeli
hamuban sült pogácsa.

Meztelen kenyér, pókháló gúnya
óv, biztat, közjóért szól az igazad!
Csitulj! Az igazad hagyd, a kívülrekedt diplomások
egymagukban is „sokan vannak!”, harsog a laikus köztudat,
az ELLENSZÉL nem kímél, vihart kavar,
feldönthet, megütheted magad!

A bizonyító tárgyi tudás, az igyekvés
szemet szúr, feszül a húr.
Dobjátok őt szakmai „mélyvízbe”,
meglátjuk, kiúszik-e belőle?!
Kizökkenő határidős adatsor-összeállítás,
figyelmet elterelő eltűnt iratkerestetés,
bizonylatrendezés, kézírással paragrafus-, számtábla-
másolás, anyagregisztrálás,
naponta más, és más hátráltató,
látókört nem igénylő megbízások hosszú sora!

Minden munkafeladatot megold,
nem hagy kifogásolni valót!
Ördöge van!, mondják, rejtett hibát, riogató
ellentmondást felfed!,
kínos helyzet, nehéz eset!
Veszélyes ez az igyekezet!

TITKOS ADATOK KÖZELÉBE SE engedjétek!

Körbesúg, kacsint, felcsattan

a jóllakott furfang hahota:

NÁLUNK NEM RÚGHAT LABDÁBA SOHA!

Fellázad, hasznára lehetnék a vállalatnak,

közvetve értéket teremthetnénk a népgazdaságnak!

Ebédszünet, erővel karonragadják, nincs apelláta!,

megyünk együtt ízibe,

a szomszédos búfelejtő „kricsmibe”!

jót tesz egy kis „pia”, bor, vagy pálinka,

szerencséivel találkozhat a „NAGYOKKAL”,

hasznos lehet egy „dumcsi a PAPÁVAL!”

Letelt a kötelező két év...

Hihető a sorozatos elutasító észérv:

kell a munkaerő sürgetőn, ha lehet, még ma,

de a kínált munkakörök egyikéhez sem kell diploma!

A kilincselést megoldja személyének varázsa,

a bizalmat megnyerő szimpátia.

Öröme minden esetben korai,

a főnök kacsint, mindennek ára van, ígéri,

maradhat, ha az ágyamban cirógat!

MEGALÁZÓ az AJÁNLAT!, ELVEIM VANNAK!

Nyugdíjas koráig lappangva követi a rejtőző szándék,

módszer, taktika, praktika, visszavonhatatlanul

kövült a kiközösítő szentencia:

ÖSSZEFÉRHETETLEN!, NEM TUD!, ITALOS!, VÁNDORMADÁR!,

EZ ÜLDÖZÉSI MÁNIA!, Számára nincs csoda!

Dárda-tekintetek ösztüzének gyűrűje közepén

TIPORT a „hamuban sült pogácsa”,

a tudással tömött „tarisznya”!

Megjelent: 2009. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

II. CSALÁDI KÖRBEN

SZÜLŐSIRATÓ

Színes-hímes gyolcs
terített abrosz volt a lelkek,
kőpor, mész, fagy, szél, lúg cserzette
tűz-serény, teremő négy kezük...

A létük:

tördelt, tenyéryi *HAZÁBAN*
rettegett vérszívó
pöffeszkedő bizonytalanság,
álmuából űrlépő riadás, riasztás,
palántát vigyázó biztatás,
hitmorzsolt akaratforrás volt.

Árnyékvont vaktörvény
alagút-szükségből
– szökkenéstől, vonszolt visszeres
vánszorgásig – nem ért ki az új
holnapért lépkedő lelkes láb...

Beérett termés, hű, terült fény
enyészetbe hullt porvagy maradt!

Óh, jaj!

Közjóval érkező kényelmes Nap,
elkésztett éltető sugarad!

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

1998. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA

ÚRBEN LEBEGEK

Úrben lebegek,
remegő karomban szorítom
elalélt, drága testedet.
Viaskodom Teérted, nem adlak a Halálnak!
Azóta örökké Téged kereslek, visszavárlak!
Álmaimban jöjj legalább, hogy újra lássalak!
áldón fejemen nyugtatod megfáradt kezedet,
csillogó tekinteted óv, ne kínozd elmédet!
Korholom ébredő értelmem:
miért engedtem magam oly hamar ébrednem?!
Zokogás ráz, kapaszkodtam volna
felhőnyi karton kötényébe,
véstem volna hegynyí kőbe
sírban elenyészett kedves arca vonalát!
Éberen keresem ezüst haja csillogását
felbukkanó árnyban,

oltalom alakját minden lágy, törtvonalú vállban,
milliónyi fénymozaikban az Ő lelke lebben,
milliók édesanyja közt örökké ŐT keresem,
ŐT, ki az enyém volt, az egyszer volt
EGYETLEN EGYET!

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

TALÁLKOZÁS

Köd, pára-kócbála alá
rejtőzik, borzong a ház,
kapaszkodón liheg jegenye, fenyő,
bimbózó ág, bokor kucorog:
riadt, fázik, fél,
álompartról ráncigál a szél
ű-ű-ű-í-í-í-ó-sí-í-í-űí-í-í-ó-ó
a jajgatón, üvöltőn,
zihálva érkező szél.

Roppan-reccsen az idegereszték,
rezeg az ablaküveg,
gyermekkori vén mesék
holt lelke-szelleme kocog?,
nem!, nem!,
fázós életükben gémberegett ujjak
aggódón jeleznek:
a fűtött szobában nektek jó?
ű-űí-í-í-í-sí-í-í-ó-ó-ó
Mégsem volt hiába! Ugye, benn jó?

Oldódni, nyújtózni! Csillapszik tán
agy-északja, szív-délje viharja!
Kell szóródjon becéző jelzők
porladt pirulája, erővel, új erőért!
sí-í-í-í-ű-ű-ó-ó-í-í-í-í
Szivárvány túll mögül mindig várt
felhőalak előlép, a vonal összeáll,
ilyen volt, igen! ilyen a két elnémult száj,
a két ragyogó, féltő szempár,
a józan, az intő homlok...!:
Édesapám! Édesanyám!,
csillagfény-glóriás
Anyukánk, Apukánk!

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

A NAGY KÉRDÉS

A kemény sziklát is szétporlasztja egykor
a megfoghatatlan, égből érkező éltető víz!
A keménnyé edződött élni akarást is
szétcincálják az együtt startoló mindennapok,
nyomában settenkedik az álnok, a mohó,
a mindenkit egyenként elkapni akaró
örök bitorló, a HALÁL!
Kanyarító kaszája már-már elér,
ágnak dönt a kétség, csak ennyi volt?
Eddig csak küzdés, célfutás volt,
hol van még az eredményhirdetés,
az „érmeken” megpihenő áldott pihegés?
A gyengülő szemérmes test még ellenáll!
Kényszerűn, lepletlen kitárul az életért,
nyújtja hullámhajlatú völgyét, domborulatát
a kíváncsi, kutató, kint szüntető,
gyógyulást kínáló késnek!
A lélek sír! Áztatja évtizedek hitét,
amely omlani készül...
Egyetlen Húgával, kenyerestársával
naponta osztották a jócselekedetek
mosolyt fakasztó ajándékát.
Őt, az Egyetlent!,
élete alkonyán
óvón ki öleli majd át?
Ki tiszteli, ki őrzi
cselekvésük ékkő
és bánat-köveccsel
telített emlékkosarát?
KINEK nyújthatja át
elerőtlenedő karral a feszülő,
szépítő dologra serkentő,
az EGYMÁSÉRT, EGYMÁST MEGBECSÜLŐ
ÉLNI AKARÁS fennkölt zászlaját?

*Megjelent: 2000. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.
2000. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.*

HÚGOM SZÜLETÉSNAPJÁRA

Akkor, 1932. áprilisban vidult az égbolt, a táj,
pillangószárnyon repdesett
a fürkésző gyermeki képzelet,
napfényben fürdőztek a bárányszerűek,
a termékenyült virágzó ág
hintázott, örvendett:
egy maglódi kicsiny kis házban egy piciny óriás,
egy formás, szép kisleány született, kis Húga
egy testvérváró, hétéves, gólya-, s kéménylesőnek.

A világban, és itthon a hazában, a kis házban
szorongató, éhkoppot szóró, válsághuzat zörgetett;
Édesapa örült, éppen mire a gyermek megérkezett,
a didergő nincstelen telet elfújta ölelgető szelek,
Ő, flaszterkoptató gyalogolás után
építkezést, munkát, reményt talált.
Édesanya bizakodik, vigasztalja Párját, önmagát,
orvostalan szüléstől meggyötört lelke
cirógatja kis családját, majd csak lesz valahogy...!,
jó, hogy kislány lett! A két kislány
majd segíti, félti, vigyázza egymást.

A hatvanötödik áprilisi reggel rideg, sötét,
vigasztalan, mint az irigy tekintet,
elvitte a fagy a gyümölcsfák virágát...
A válságrém élénkül, fenyeget, fegyvert gyárt,
félelemtől, jövőtől retteg, vad, kegyetlen,
aprópénzt számolgató, örvény felé sodródó a világ!

A két egykori kislány kezüket el nem engedőn tipeg,
vigyázza, félti, segíti egymást. Köszöntő, szíves
ajándékuk: kincstekintet, igazgyöngy-könnyek.
Jövőt szépítőn formáló, nemes célt teremtő EMBEREK!
Ha én, sugallatok Nővére egyszer majd nem leszek,
lélektelen, zord közönytől óvjátok meg TESTVÉRHÚGOM
és MINDET, KIK
HEGYCSÚCSNYI TUDÁSSAL SZENVEDTEK!
Ők, a ma KÜZDŐK jövőjét jelenítik meg:
fergeteges, meglöpött évtizedek csak a vállukat,
becsületes létbe vetett hitüket nem törték meg!

Alkonyi fénysugár! Melenged
törékeny LÉNYÉT, LÉNYÜKET!

*Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.
1998. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.*

III. KÖDBE VESZETT VÁGYAK

HÁT ÉN IMMÁR KIT VÁLASSZAK...?

ESSZÉ

„Tavaszi szél vizet áraszt virágom, virágom, / Minden madár társat választ, virágom, virágom. / Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom, / Te engemet, én tégedet virágom, virágom.”

E régi romantikus, ismert szép dallamú virágénekekben minden tavasszal újraszülető vágy rezdül, mely serkent, reményt ültet a magányos szívekbe, életerőt sugároz! A vágyakozó, boldogságról álmodozó ember szorongó, sorsdöntő kérdése is benne feszül a nagy kérdésben: kit válasszon, kik közül választhat, van-e, lesz-e lehetősége?

A választottjához kötődött élete életút választás is egyben, amely felfelé ívelhet, jómódba, gazdagságba, vagy porba taszítódhat! Mindenképpen felelősséggel kell döntenie önmagáért, körülvevő eljövendő szeretett családjáért!

Az elvektől, életcéloktól vezérelt legjobbnak ítélt döntése is lehet olyan, mintha tengeren, ladikban evezne: gondtalanul partot ér, léket kap, lakatlan szigetre sodródik, vagy felfalja a cápa! Egyéni, hogy kinek, mikor, hogyan szól bele az életébe a környezete, amelybe beleszületett, családi körülményei, a társadalom adott állapota, mellé szegődik-e a szerencse, a pozitív, vagy negatív véletlenszerűség. Ahogyan a régi, Zerkovitz Béla által szerzett örök igazságú slágerben is megéneklük: „Az egyiknek sikerül, a másiknak nem, a Sors olykor nem tudja mit akar!”

A huszadik század utolsó tavasza (azaz 1999) hazánk lakossága számára alig hozott örömet, annál több súlyos gondot. Háborúba sodródás veszélyétől szorongott az ország, miközben rendkívüli tavaszi, majd nyári hatalmas árvíz-katasztrófa sújtotta vidéki településeinknek nagy részét.

Déli szomszédainknál, Koszovóban a gyűlölet lappangó, kúszó parazsai lángrakaptak, országnyi nép vált földönfutóvá a NATO ezredvégi „tűzoltásában.”

Akik átérték a II. világháború borzalmait, és azok is, akik elmondásokból, történelemkönyvekből, a látott TV-híradókból ismerik meg mit jelent a háború, belegondolva, hogy személyesen is lehetnének hasonló nyomorult áldozatok, megboradunk, jaj!, NE! Jöjjön csoda, amely lefogja a bombagyártók kezeit, szülessen új szellemiség, amely a megtermelt javakat az emberiség javára és nem elpusztítására fordítja!

Mennyi sokféle munkaalkalom teremthető a világban, milyen széles skálájú jövedelemforrás keletkezhethet háborúk nélkül is! Minden család – az ősember módján élő vadember is – eljuthatna a frizsider, az INTERNET használatáig, a luxus otthonig! Megvalósulhatna az egész világon Ovidius (i.e.47-i.sz.17?) római költő egyik művének soraiból idézve a közismert legendás irodalmi aranykor, AUREA AETAS, a szelíd, tiszta erkölcs, a jóság, a béke, harmónia, tökéletesség és boldogság korszaka az élet minden vonatkozására kiterjeszhetően!

E törekvés helyett – mintha szoktatni akarnák az emberiséget: lásd ez lesz a TE, a gyermekeid sorsa is, a TI közös jövőtök! –, az importált filmek zúdítják a világra a mind kegyetlenebb erőszak, pataokban folyó embervér látványát! Több, mint kétezer év múltán is igaz a régi római író, Plautus (kb. i.e.250-184) megállapítása: Homo homini lupus est!, ember az embernek farkasa!

A II. világháborút követő időben kirobbantott helyi háborúk embermészárlása – a korábbi háborúktól eltérően – már nem csak főként a férfilakosságot, hanem a nőket és a gyermekeket

is pusztítja! Az elembertelenedett új, modern romboló és mind újabb gyilkoló eszközök használata előre vetíti, hogy az egész világot sújtható atomháború helyett, területről-területre haladva, szakaszosan, helyi háborúkkal, tervszerű megsemmisítéssel, sorozatban gyengíthető a közeli-távoli ellenfél! Valamennyi helyi háború területén kisebb tömeget érintően, de ugyanúgy, mint a két világháború (1914-1918; 1939-1945), és hazánkban 1956 következményeként történt: felbomlik a férfi-nő egymáshoz viszonyított, objektív, természetes számarányának az egyensúlya. A két nem közül továbbra is mindenütt a férfiak legyilkolása a nagyobb számarányú. Ebből következik, hogy az érintett térségekben – nota bene! – tartósan egymást követő generációkat érint, sújt a férfihány miatti nőtöbblet.

A modern katonai pusztító eszközökkel vívott háborúk bárhol keletkezzenek, ismétlődően maguk után hagynak romokban heverő országot, otthonokat, szétzilált családokat, elveszített családtagokat sirató, fizikai és lelki támasz nélkül maradt felnőtteket, főként nőket, gyermekeket, nyomorékokat. A helyi háborúkat kitervelő tömeggyilkosok pedig élvezkednek tovább győzelmeik „babérágain!”

Több, mint fél évszázad távlatából fellebbentve az emlékezés fátylát, megdöbbenünk, ha belegondolunk: a II. világháború öt évének a végelszámolása: kb. 50 millió – öt magyarországnyi! – férfi katonahalott! A háborút viselt országokban ugyanennyi nő maradt pár nélkül! Az emberiség történetében, egyidőben, ekkora tömegű elárvult nő sorsa társadalmi tragédia is!

Tény, a háború sújtotta területeken mindenkor és mindenhol a nemek egyoldalúan megváltoztatott abszolút számú tömege – társadalmi berendezkedéstől függetlenül –, megváltoztatja a korábbi békeidőszak szokásait, rontóan hat az emberek egymáshoz való viszonyulására, lelki beállítottságukra, cselekvésük érzelmi indítékaira. Visszahat a családi életre, a gyermekvállalásra, – nevelésre és láncolatban az e témákhoz kapcsolódó sok más társadalmi összetevőre. Az egész világon az évszázados erkölcsi normák fokozatos gyorsulással tipródtak(-nak), nemzetközi lett a szexuális szabadság, ennek sugallói a mindenk felett álló érdekszférák, közvetítői a modern telekommunikációs eszközök, ill. a média. Újabban – elsődlegesen lelki tényezők miatt – szokássá torzult mindkét nemű fiatalok között a kábítószer fogyasztás.

Hazánk az összehasonlító világstatisztikák közismert témáiban negatív előjellel világelső lett! A nők, nem ismerve az egyenjogúsításuk szükségszerű, valóságos tartalmát, lényegét – tudatos félrevezetésük is hatott! –, sokan túlértékelték önnön képességüket, erejüket. Másrészt, az ezredéves férfiszemlélet szexigényeit eltűlozva, alábecsülték önmagukat, nőiségük, személyiségük feladásával számtalan, ezideig megoldatlan egyéni és társadalmi gond okozóivá váltak.

Férfimódon, egyúttal kiszolgáltatottként kellett helytállniuk az ország újjáépítésében minden posztan, ahova az életük sodorta őket. A körülményeihez alkalmazkodni próbáló, racionális életvitele mellett és eközben a szeretetre éhes és szeretni vágyó nő mit tehetett? Mi mindent kellett átélnie Magyarországon a 870 000 főre becsült katona-halott veszteség miatt a kb. ugyanekkora lélekszámú magára maradt nőnek?

Az alábbiakban, kortörténeti hűséggel felvillantásra kerül, hogyan élték meg a nők magányosságukat, a férficentrikus szemléletre hogyan hatott a nőtöbblet? A családi élet demoralizálódása miként hat vissza a társadalomra?

A demográfiai tények adataiból, mutatóiból a szakemberek előtt feltáruznak az egymásra ható, egymást befolyásoló jelenségek és ezek indító, alap okai, következményként a történelemformáló szerepük. A társadalmi összefüggések ismereteinek tükrében, a miértekre adott tényfeltáró válasz segíti az egyént is a sordöntő kérdések közötti eligazodásban. A felvetett témák hitelességét az olvasó is tapasztalhatja, és negatívumait minden bizonnyal átérzi akkor is, ha jó sorsa megóvta attól, hogy közvetlenül érintett legyen.

A törvényesített párban, házasságban élés, a családalapítás a kulturált emberiség természetes vágya. Mindazoknak, akiknek sikerült társadalmi helyzetüknek megfelelő, iskolázottsági szintjükkel megközelítően egyező, közös érdeklődésük szerinti társat találni, egymással harmóniában élve vigyázzák, segítik egymást, ideálisan nevelik gyermekeiket, boldognak tudhatják önmagukat! Ők az egész társadalom előtt a minták, a példák, amilyennek lennie kellene minden családnak. Az ideális családeshemény szerint élők száma, sajnos évről-évre fogyatkozik! A fiatal korosztályok tagjai közül egyre többen sokféle hatástól befolyásoltan, lázadón, a bölcs életviteltől eltérő, felelősség nélküli életközösség-modellt választva élnek.

A ma élő fiatal, férjhez menendő korosztálynak már van párválasztási lehetősége, a nemiarány-egyensúly számszerűen folyamatosan helyreállt. Ami nehezíti a pártalálásukat, az a szellemi szint és az emberi minőség-egyezőség megtalálásának hiányában, korlátaiban jelentkezik. A szexpartnerek többnyire házastársnak nem vállalják egymást! Hazai törvényeink is az együttélést, ezt a félmegoldást preferálják.

A társtalan nők lelki tortúrái

A II. világháború befejezése utáni években a nagy tömegű férfiveszteség a párnélküliségre kényszerült nők számára „piaci” viszonyokat teremtett. A bőséges „nőkinálat” évtizedekre megzavarta a boldog házasságban élők életét is. A munkavállalásra, iskolázottságra, vezetői munkakör betöltésére egyenjogúsított szebbnél szebb fiatal nőknek jogos biológiai igénye volt, hogy ők is házasságban éljenek, szüljenek, legyen, akiről gondoskodjanak életük végéig. Így indult meg legelérhetőbben a munkahelyeiken az ösztönös, rejtett, diszkrét harc a főként vezető beosztású FÉRFI megszerzéséért. Eszközük az élvezetükért minden áldozatra kész férfiak szexuális vágyának a kielégítése lett.

Természetessé vált, hogy a férfi a felesége mellett barátnőt tart, sőt számszerűsítve hencegik el ma is, hogy életük során hány nőjük volt és van jelenleg. A II. világháború óta a válások évenkénti mutatószámai emelkedő tendenciát mutatnak, a feleség „helyet cserél” egy társtalan nővel!

Az elvált asszony munkahelyi státusa már nem ugyanaz, mint házas családi állapotában volt. Háttérbe szorul előmenetelben, anyagi elbírálásban, a férfiak vele szembeni leértékelő viselkedését tapasztalhatja napjainkban is! A leányok, elárvult hadi menyasszonyok, magányos özvegyek hazai megítélésben a házas nőktől megkülönböztetően „öreglány” jelzőt kaptak, bántóan kibebbítve ezzel a személyüket. Az ezredvéget megelőző öt évtizedes korszak beszédkultúrája, mint őslenyomat, napjainkig őrzi a nőket pocskondiázó szemléletet! Kamaszok egymásközi beszélgetésében természetes szóhasználat a k.... anyád! jelző. Akinek mondják, régen nem megy öltre a sértegetővel anyja erkölcsi hírnevének védelmében, mint ahogyan azt tették 1950 előtt! A drasztikus szóhasználat, a szájöblögető trágárság, amelyet utcán, társaságban, értelmiségi körökben egyaránt csúfondáros természetességgel ejtenek, leírnak a női nemi szervek, a nemi aktus obszcén emlegetésével, mind a nők sárral dobálását célozzák.

Az utóbbi negyedszázadban kitalálták azt is, hogyan távolíthatják el egymás közeléből, ártó, gonosz feltételezéssel az egymást segítő, vigasztaló, hasonló szellemi érdeklődéssel bíró, barátkozó nőket, de még a közös lakásban élő, egymást megbecsülő nőtestvéreket, sőt, az édesanyjával együtt lakó korosabb leányát is! Közös pecsétel: buzik!, megrágalmazza őket a hátuk mögött, vagy akár nyíltan is! Az ártatlanul megvádolt nőket olyanok bélyegzik meg, akiknek fogalmuk sincs magasabbrendű erkölcsiségről, eszményített boldogságideálról, lényük, életvezetésük, viselkedési stílusuk magamutogató, eldurvult, elkorcsosult. Legtöbbször a nőkkel szembeni általános kibebbrendüség érzésüket kompenzálják a sértő jelzővel. A sértettnek pedig a valóltan vád „lepergetését” tanácsolják, ami természetesen ésszerű, de

ezeknek a nőknek az életét mégis megkeseríti. A „megpecsételtség” pletykaszintű szóáradata úgy terjed, mint a futótűz, amely ellen azonban nincs védekezés, nincs bírói ítélet!

E lealacsonyító rágalomhadjárattól való félelmükben voltak és vannak nők, akik úgy próbálják e hírnévrontást megelőzni, hogy elfogadják a férfi szexuális közeledését abban a reményben, hogy védelmezőre találnak, és *talán házasság is lehet a kapcsolatból*. Ez a „potya” élvezetükért folytatott férfiszolidáris „manőver” belekényszeríti a nőket nem kívánt szexuális kapcsolatokba! Kölcsönös „kipróbálás”, együttélés után a legkisebb hangulatváltásra, vagy provokált nézeteltérésre, „pá”-t sem intve, odébbáll a „gazdagabb zsákmányra” vadászó fél.

A partnercserélgetésre kényszerülő nőről kész lett a tágabb környezetének tömör véleménye: k....!, amely jelzöt ma már egyre több nő nem megvetésként, hanem elismertségnek fogad. Csalódottságukban pedig szedik a „dilibogyókat”, az utóbbi években rászoktak a kábítószerekre, és „hajtanak” újabb „pasi” után!

A férfiak is szenvednek,

ha ártatlanul kétségbe vonják a férfiasságukat, és átmeneti, vagy végleges magányuk is jobban megviseli őket, mint a nőket. Tapasztalható, megözvegyülésük után nem tudnak hosszabb ideig asszony nélkül élni. Azok, akik megfelelő egzisztenciával rendelkeznek, jó megjelenésű, kellemes személyiségek, kapósak, hamar találnak igényük szerinti társat. Előfordul azonban, hogy a kölcsönösségig több, vagy sok-sok nőt kell megismerniük, változtatniuk.

Azt hihetnénk, a férfiak általában boldogok lettek a nagy szex-„tobzódásban”! Az időtávlat bizonyította, jelentős tömegükben ők lettek a „léprecsaltak”, divatossá lett szóhasználat a közös otthonból „kirúgottak”, a jövedelmükben megcsapoltak, hiszen a gyermekük nagykorúságáig fizetniük kell(ene) a gyermektartást! Az évi átlagos egyszemélyes kereset havi töredékéből új családot alapítani, új otthont teremteni az elmúlt évtizedek jövedelmi viszonyai között szinte lehetetlen volt, a megváltozott hatalmi struktúrában pedig előreláthatóan a többség számára még inkább az lesz!

A szexbarátnői befogadás – az élettársi viszony – rendszerint addig tart, amíg a nőnek ebből anyagi, ill. fizikai előnye származik! A megcsalt, becsapott férfi bánata italtól oldódik, újabban, főként a fiatalok körében a drogtól. Ezzel megindul az egyén életében a leépülés, az „értékvesztett” férfi mind kevésbé jut munkahelyhez, nem talál asszonyi befogadást! Jelentős számban „csólakók”, hajléktalanok, vagy bűnözők. A nők jóval kisebb arányban kerülnek hasonló helyzetbe.

A férfiaknak a nőkénel korábbi életkorban bekövetkező elhalálozásához a közismert halál-okokon túlmenően olyan körülmények is hozzájárulnak, mint a családon belüli kihasználtságuk, fizikai, lelki túlterhelésük.

Férfihiányos korszakban a nő – kevés kivétellel – ahhoz megy feleségül, „aki viszi”, aki számára a magáénál jobb anyagi körülményt, magasabb társadalmi státust, „rangot” biztosít. Törekvésének célja a női hiúságon túlmenően a hosszú távú anyagi-, vagyoni önbiztosítás, hiszen a nők munkahelyi beosztása, bérbesorolása a férfié alatt marad egyenlő végzettség, munkavégzés esetében is! Az érdekből, anyagi megfontolásból kötött – „nem voltam szerelmes, nem szerettem a férjemet!” – házasságokban a férfi többnyire rászédett, kihasznált. A feleség, miközben kierőszakolja, hogy a férje jövedelempótló túlmunkákat is vállaljon, „itt fáj!, ott fáj!” nyafogással ráterheli a háztartás, a nyaraló nehéz fizikai munkáit is a belerokkánásáig, mintegy előkészítve a megunt férjtől való szabadulást, a mielőbbi megözvegyülést! Sok esetben alig, hogy elparentálta a párját, máris kerítődik új „házisegítő” a csábító nyaralóba, aki a továbbiakban is megnyesi a fákat, ledugja a dughagymát stb. „Feleségül nem

megyek hozzá, elveszteném a megemelt özvegyi nyugdíjamat!” – érvelnek hatásosan! „Nem, nem fogom ápolni, ha megbetegszik...!”

Férfisors!, sajnálkozunk a szexuális vonatkozásban egykori, önmagát győztesnek érző, idősdön legyőzött férfiakon. A „győztes nem” neveltetése – sokaknál a neveltlensége! –, a „teremtés koronáinak” egymástól átvett, torzított, „majmolt” felsőbbrendűségi „allűrjei”: házasság, élettársával szembeni fölényeskedése, ironizálása, divatból átvett alpári beszédstílusa, durva szexuális közeledése, hűtlenségei, gyakorta tettlegességei, italozása stb, sok esetben rászorgálttá teszi a férfit arra, hogy hajlott korára magámaradottá váljon, személyével is növelve a társadalom perifériájára szorultak, vagy azon is kívülrekedtek számát!

A férfiak között volt és van, aki hosszú távon nehezen viselte(i) el, vagy egyáltalán nem, a nők sokféle elvárását, „szekatúráját”! Az 1990-es évtizedtől a szexuális szabadosság elterjedésével a férfiak egymás közötti „vigasztalódása”, a homoszexualitás, a „másság” nyílt vállalása a társadalomban megengedetté vált. Személyiségi joga lett azt tennie önmagával, amit akar, női ruhában pompázhat, nővé operáltathatja magát, a törvényesség keretein belül fiatal fiúkat készíthet hasonló életvitelre. Az a tény, hogy világviszonylatban a régi, építkező nemzetállamok szigorúan tiltották az egyneműek szexuális kapcsolatát nemzetük, népességük számának megmaradása, szaporodása érdekében, mára már nem szempont. A homoszexualitás terjedése, ha kis mértékben is, de egy tényezőként hozzájárul ahhoz, hogy hazánkban évről-évre kevesebb gyermek születik.

Mindenkor a magányos nők szenvedték meg közvetlenül, ha férfihiányos környezetükben elfogadhatónak vélt, de e rejtett – szabályostól eltérő kromoszómák, ill. pszichés eredetű – ok miatt nőktől elzárkózó férfival találkoztak. Fogyatkózó nemzetünket a betelepülő külföldiek integrálódása szaporítja számszerűen ma is csakúgy, mint ahogyan az, az ezeréves vérzivataros történelmünk során alakult.

Önmagukra hagyatkozott társkeresők

A II. világháború utáni több, mint két évtizedben a társkeresők magukra-hagyatottak voltak, elszigetelődtek a házastárskeresésben. A legnagyobb gyárak, főhivatalok egyszer-egyszer, leginkább ünnepi alkalommal rendeztek bálakat, ezeken a férfiaknak a feleségükkel együtt illett megjelenni. Nagyobb szállodák kávéházaiban, néhány cukrászdában (pl. Béke Szálló, Kedves Cukrászda stb.) valameddig működtek táncos ötórás teák, majd megszűntek. Után, járművön nem illett leszólítani, ill. leszólytatni hagyni magát a nőnek! A társadalmi munkamegosztás szinte kizárólagosan férfi és női munkahelyeket teremtett. Pl. a nehéziparban főként férfiak, a fonó, szövő-, textilfeldolgozó stb. könnyű-ipari termelőüzemekben, hivatali, egészségügyi apparátusban, pedagógus pályán – a házassági állapotú férfi vezetőséget kivéve – zömmel asszonyok, lányok dolgoztak. Véletlenszerű szerencse kellett ahhoz, hogy két, egymást kereső független ember azonos munkahelyen, napi munkaidőben, ritkább esetben újsághirdetés útján egymásra találjon, és házasságra lépjen egymással.

Az évenként elváltak számának szaporodásával sürgetően megnőtt mindkét nembelinél az igény, hogy házastársnak alkalmas új személyt találjanak. A társtalanok – nőtlen, hajadon, elvált, özvegy családi állapotúak – lelkivilágára rátelepedett az egyedül maradottság nyomasztó érzése. A vágy, hogy legyen kivel megbeszélnie a nap történéseit, gyermeke(i) ellátásának, nevelésének gondját, legyen pl. színházi, utazó, kiránduló stb. partnere, mind jogos kívánság! A véletlenszerű ismerkedéseikből többnyire időrabló találkozások lettek, reményeik felfelizzó parazsa sorra elhamvadt. A kielégítetlen szexuális váagnál is fájóbb érzést zúdított rájuk a „mi lesz velem egyedül” kilátástalansága. Az összetartozás érzésének hiányát, az álmatlan, gyötrő magányt – nők esetében súlyosbítva a környezetük fent említett gonoszkodásaival – sokan nem voltak képesek egészségromlás nélkül elviselni! Megnőtt mindkét neműeknél az

alkoholisták, az idegkezelt emberek száma. Világviszonylatban a hazai statisztikai mutatók romlása, többek között az öngyilkossági statisztikánk „előkelő” helyezése intő figyelmeztetés volt, kell tenni azért, hogy az érintettek szervezett, kulturált körülmények között találjanak társat!

Megindult a társkereső szolgáltatás

Államunk csehszlovák kezdeményezés mintájára 1969-ben kezdett „NÉGY ÉVSZAK” néven társközvetítő irodát működtetni, ill. azonos néven rendszeresen megjelenő folyóirat is igyekezett a társkeresőket biztatni, bátorítani.

1982. I. 1-jétől vált lehetővé, hogy magán-(privát-) szolgáltatók is segítsenek házastársat találni az őket megkereső, többségükben harmincas, negyvenes életkorú társtalánoknak.

A történelmi korszakot idézve említésre méltó, hogy a legelső magánszolgáltató a „TAVASZ-VÁRÓ” ügynökség volt, aki az érintetteknek nem csak reményt, de volt, akinek néhány hét után már megtalált társat, boldog találkozásokat is szolgáltatót. Sikerén felbátorodva, néhány hét, hónap különbséggel újabb szolgáltatók kezdtek meg a működésüket, másodikként a „JOKER” Kapcsolatteremtő Társaság, harmadiknak a „REMÉNYSUGÁR”, negyedik volt a sorban az „ÚJ FÉSZEK” Társaláló (1982. III. 31). Másfél év múlva e szakmában, a fővárosban és a vidéki városokban mintegy félszáz társközvetítő iroda tevékenykedett. Többségük, nem ismerve a szolgáltatás nehézségeit, belebonyolódott a vállalt feladatukba – így szűnt meg a sorrendben említett második és a harmadik szolgáltató is –, néhány év múlva abbahagyták a működésüket, volt, aki eladta a fantázianevét, ügyfélkörét, ill. új néven hirdette tovább a szolgáltatást.

Hangzatos szolgáltatói nevek tűntek fel, majd eltűntek. A nyolcvanas évek vége felé már száz fölé emelkedett – jó üzlet reményében! – a társközvetítő irodák száma.

A szolgáltatók többsége nem csak házassági célú, hanem egyéb társak: kártya-, színház-, kiránduló- stb. partner közvetítését is hirdették, ez időben még ki nem mondva a szexpartneriséget. Az, hogy mivé alakul a barátság – a „NÉGY ÉVSZAK” véleménye szerint is –, az ügyfelek személyes ügye! Szerveztek irodák pl. vidéki kirándulással sátoztúrákat, amelyek – hírük szerint! – italos szextúrává sülyedtek. Az 1990-es évektől a partnerajánlásokat bővítették asztrológia-, tenyér-, kártya-, üveggömb-, főboszorkányi stb. jóslásokkal. Évről évre nyíltabb prostitúcióval, a hirdető újságokban dönpingszerűen mind elvadultabb, elkorcsosodott szexvariációkat kínáltak a különleges szexélményekre vágyó élvezethalmozóknak a nyüzsgő szolgáltatók. A nemes szándékkal engedélyezett és indult szolgálat tehát fokozatosan lezüllött. A felvirágzó szexipar felszippantotta a munkaerő-piacról kiszorult prostituálódó fiatal nőket csakúgy, mint a belőlük extra jövedelmet elérő „futtató” szolgáltatókat!

Sikeres társközvetítések és objektív tények

Visszatérve a kezdeti, 1982. évben induló szolgáltatókhoz, voltak, akik nagy empátiával, ideális nemes érzésektől indítva, hivatástudattal segítették egymáshoz az ügyfeleiket. A találkozások házassággal végződtek, nélkülük a felek sohasem ismerhették volna meg egymást!

A magánszolgáltatók alakulási sorrendjében pl. a negyedikként említett „ÚJ FÉSZEK” Társaláló a tudományos igényességgel kiválasztott ügyfelei személyes bemutatásakor – mint ha ő jelen sem lett volna! – a két fél csak nézte egymást felcsillanó, örömtől sugárzó, egymástól többé elszakadni nem akaró tekintettel! Rendszerint szemérmesen, diszkréten elhallgatták a világ – esetenként a Szolgáltató előtt is! –, hogy a közvetítő iroda segítette őket az Anyakönyvvezető elé. Akkoriban még rangja volt a házasságban élésnek!

A legszebb virágkorukat meghaladó életkorú fiatal nők nagy reményekkel, csodaváró biza-kodással szerénykedtek be az irodákba. A nő számára a hajadoni családi állapot nem csak megkülönböztetést, hanem munkahelyi mellőzöttséget is jelentett. Azonos végzettség, képes-ség mellett előbb került jobban fizetett munkakörbe az elvált asszony, mint a „vénlány”, akiről irigyei szívesen állították, „nem kellett senkinek!” Ennek okát elsősorban a személyi-ségjegyei rovására nyugtázták, nem ismerve a szomorú népszerűségi, nemi megosztási, iskolá-zottsági adatokat, és sok esetben szándékosan is bántva, tudva, hogy a társtalanságára célzó megjegyzések, a cukkolások ingerültséget, védekező mechanizmusokat váltanak ki belőlük csakúgy, mint mindenki másból más témában, akit a környezete megaláz!

A komoly, józan, megbízható társ megkeresésére támadt igény nem csak a nők számára volt indokolt! A férfiak elváltként, ritkábban megözvegyülve, főként a kiskorú gyermeküket egyedül nevelve, közvetítő nélkül nem találtak könnyen megfelelő asszonyt a fővárosi rengetegben csakúgy, mint a szétszórt vidéki településen.

Volt pl., aki bevallotta, restelli, hogy irodához kell fordulnia, amikor „annyi sok magányos nő szaladgál!”, de neki csak cigarettázó nő akadt eddig az útjába! Olyan asszony kellene, aki az ő három kis árváját is szeretni tudná! A fent említett „ÚJ FÉSZEK” Szolgáltató talált a számára ugyancsak háromgyerekes özvegyet, és a „csoda” az volt, hogy a gyerekeik is elfogadták, testvérükként megszerették egymást!

Hasonló sikerélményeiket sorolhatnák az állami társközvetítő iroda volt munkatársai csakúgy, mint a magánszolgáltatók közül azok, akik nem a „vak tyúk is talál szemet” véletlenében bíztak, hanem komoly segíteni akarással, korrekten fogtak e munkához!

A társközvetítő szolgáltatók közül a már említett „ÚJ FÉSZEK” Társtaláló 12 éven át hivatás-tudattal, alkalomteremtő tevékenységgel szolgált, képviselte a társkeresők érdekét. Szol-gáltatását azért érdemes kiemelten bemutatni, mert általa tükröződik az akkori korszak családteremtési arculata, a közvetítő szolgáltatás iránti igény változása, a társtalanok kétkedő fogadtatása általában a társadalomban és a vendéglátás vonalán.

Mi volt e képzett, szakmai felkészültséggel rendelkező házasságközvetítő szolgáltató sikeres közvetítésének a titka? Ismerve a hazai népesség adott összetételű demográfiai adatait, csak olyanoktól fogadott el közvetítői munkadíjat, akiről úgy ítélte, lehet találni a részükre megfelelő társat.

A szolgáltatásának része volt az ügyféllel való személyes elbeszélgetés, amely által feltárult többek között az ügyfél individuuma, vérmérséklete, tolerancia készsége stb. Pl. házassági céllal jelentkezett egy Piroska nevű, 195 cm magas, 54 éves párttitkár, elvált családi állapotú hölgy, aki hozzáillő korú, azonos magasságú és színvonalon álló, gyermektelen, nem italozó és nem dohányzó társat keresett. E szolgáltató a megismert személyek hiteles, igazolt adatai, személyes elvárásaik alapján, minden esetben a megbízás átvétele előtt tájékoztatta a meg-keresőit, mire számíthatnak, milyenek az esélyeik. Piroska rendkívül megbántódott, hogy az ajánlás a részére díjtalan előjegyzésbe vétel lehetett, mert a hölgy elvárásai teljesíthetetlennek tündek! A hölgyhöz való életkorú férfiak a II. világháborús férfivesztésben igencsak érintettek voltak. Az, aki közülük életben maradt, a fővárosban él, és ilyen két méter körüli magasságú, aligha szorul társközvetítőre! Ha mégis így lenne, kérdés, egyezne-e a szellemi színvonala, egyéb paramétere a hölgy által megjelöltekkel? Természetes, hogy a hölgy azonnal kap értesítést, ha jelentkezik e szolgáltatónál ilyen, jogosan elvárt férfi!

Piroska hónapokon át fenyegetőzött: „Kádár elvtárs a bányába viteti a Szolgáltatót, amiért nem fogadott el tőle közvetítői díjat, lejárátja, név szerint kiíratja őt az újságokban”!

A becsületes házastársközvetítés másik legfőbb biztosítéka a felek leigazoltsága volt. A szolgáltató megtekinthette a személyi igazolványokban az ügyfél születési helyét, idejét,

anyja-, apja nevét, követhető lakcímváltozásait, családi állapotát, volt házastársának adatait, valamint az ügyfél szakképzettségét, foglalkozását, beosztását, munkahelyének nevét, címét, kiskorú gyermeke(i) anyakönyvi adatfelsorolását és a katonai bejegyzéseket. E diszkrét adatokat kizárólag csak a szolgáltató által partnernek ajánlott elfogadó személy ismerhette meg. Az „ÚJ FÉSZEK” Szolgáltatóhoz beiratkozottak 75 %-a sikeres találkozás volt, néhány hetes ismeretségük után jött a boldog visszajelzés: nem kívánnak további személyt megismerni, eljegyezték egymást, esküvőjüket tervezik.

A szolgáltatók szaporodásával a társkeresők egyidőben több társközvetítőt is felkerestek a nagyobb esélyük reményében, hátha a másik irodába iratkozott be az, aki őt keresi! Volt szolgáltató, aki hirdette, több ezres nagyságrendű címanyagából levél útján közvetít 400,-Ft-ért legalább három címet (1985), az ügyfele levélcímét pedig korlátlanul kiadja a megkeresőknek a visszavonásig. 1990. májusában ugyanez a Szolgáltató a főváros legpatinásabb szálloda és fürdőmedencéiben éjszakai fürdözést hirdetett sztriptízbemutatókkal, live show-val!

Szenzációként hatott a videós társközvetítő irodák által nyújtott ismerkedési lehetőség. Képernyőn mutatkoztak be, ill. ajánlkoztak a társkeresők, majd a későbbiekben a prostitúció eszközévé silányult e szolgáltatás is.

A társkeresők csalódottsága a közvetítő irodák forgalmát fokozatosan visszavetette. Főként az iskolázott, tanult nőknek kellett csalódnuk, pl. mérnöknőnek betanított munkásférfit ajánlottak, fiatal, 27 éves diplomás hajadonnak 74 éves jogvégezettet, mert fiatalabb diplomás férfi nem volt az ügyfelek között stb.

A legkülönbözőbb iskolázottsági színvonalon álló szolgáltatók között talán csak a legképzettebbek, mint amilyen az „ÚJ FÉSZEK” Társaláló volt (okl. közgazda, szociológus) ismerte az 1980-as népszámlálás idevonatkozó adatait. Ez adatok szerint az országban a férfi aktív kereső foglalkozásúaknak mindössze 8,7 %-a volt felsőfokú végzettségű, idesorolva, egybevonva a középiskolai végzettség nélküli szakértetségével rendelkező, egyetemet, főiskolát végzett diplomásokat is. Közülük elenyésző számban kerestek fel társközvetítő irodát komoly szándékkal, általában „elkeltek” már a tanulmányi éveik alatt, ill. ha törvényesen függetlenek lettek, a női környezetük reájuk azonnal „lecsapott”! Hasonlóan „kapósak” voltak az érettségivel rendelkező férfiak is, és csakúgy, mint a fent említett diplomások, csak elfoglaltságuk, kényszerhelyzetük miatt fordultak közvetítő irodákhoz.

A magasabb iskolázottságszint iránti női igény teljesítése nagy gondot okozott valamennyi működő szolgáltatónak. Az 1982. évet közvetlenül követő években kb. kétszer annyi nő vette igénybe a szolgáltatást, mint férfi. A nők jelentős arányban érettségivel, szép számban felsőfokú végzettséggel szellemi foglalkozást folytattak. A férfiak többsége szakképzett – viszonylag kevés számú alacsony fokozatú vezetői beosztásútól, önállótól eltekintve – fizikai foglalkozású volt. A magáénál alacsonyabb végzettségű férfival való kísérletezésük az a remény vezette a nőt, hátha rábírhatja a továbbtanulásra jövőre párját. Sajnos, a férfiak sok esetben félreismerték a nők igényét, azt hitték – ezzel dicsekedve! –, a saját nadrágjukban található méretek pótolják a koponyájukban leledző szürkeállományt!

Az elbizakodott, jó megjelenésű, ún. „menő” férfi meglepődött, ha az adatlapokból őt kiválasztó nő, megismerkedésük estéjén nem volt hajlandó ágyba bújni vele! „Mire tartogatód magad, te hernyótalpas köcsög?”..., és vita közben megtoldotta, „te álszent k....!” A családi életre vágyódó, társkereső nő számtalan hasonló keserű tapasztalatot volt kénytelen elviselni.

Általános szokássá lett megismerkedéskor – életkortól függetlenül – a nemek közötti tegeződés. Ezzel a disztíngálni képtelen férfi azonnal feljogosítva érezte magát a bizalmaskodásra, esetenként durva megnyilvánulásra is. Sajnos, némely nők a szokásukká lett obszcén szóhasználatukkal a feléjük irányuló tiszteletlenséget önmaguknak provokálták(-ják).

Az 1990-es évek elején a személyi igazolványokból törölték a személy dokumentált, igazoló adatait! A megszorodott társközvetítő irodák már régóta amúgy sem igazoltatták az ügyfeleiket. Azóta mindenki azt titkol el az életéből amit akar, azt állíthat önmagáról, amit nem restell mesélni, ill. ami szeretne lenni! A hazugságra épített, tartósnak remélt kapcsolat pedig olyan, mint a belvizes talajra épített, vályogból rakott ház!

A társskereső nők az életkoruk előrehaladtával a társközvetítő irodáknál tapasztalt csalódásaik következtében rájöttek, elképzelt házastársat találni annyi, mint szivárvány hídja után futni! Elkövetkezett az idő, hogy az irodák a nők számára díjtalan közvetítést vállaltak, hogy a férfiaknak nőcímeiket tudjanak adni, hogy kipipálhassák, számszerűen teljesítették a befizetett összegért az ígért vállalkozásukat! Komolytalan szándék is jelentkezett az ingyenességre, átverődött általa az ügyfél és a szolgáltató is!

Bálba mennek a társskeresők

Az említett „ÚJ FÉSZEK” Társstaláló 1982. március végi indulása után, bérelhető irodahelyiség hiányában, az Astoria Kávéház félreeső teremsarkában, a későbbiekben éttermek különtermében, nyilvános helyen, megjelölt időben fogadta a jelentkezőket. A diszkrét, adatlapos szolgáltatást igénybevevőket eleinte zavarta a nyilvánosság, a termen keresztülhaladva a szokatlan megbámultságuk, ezen lassan túltették magukat.

E szolgáltató az ügyfelei érdekében, hogy szélesebb körben ismerkedve mielőbb találjanak társat, megrendezte a fővárosban az első magánszervezésű, országos meghívású műsoros bálját a nagy múltú, romantikus Zöldfa Étteremben (1982. VI. hó, I., Krisztina krt. 65.) „Röpködés a házasság körül” címen.

A korábbiakban kizárólag csak az állam által működtetett szolgáltatás, a „Négy Évszak” rendezhetett bált.

A társskeresők kedvét, sikerét fokozni kívánó „ÚJ FÉSZEK” a következő két hónapban egy-egy műsoros, táncos sétahajót is indított a Dunán. Sorban jelentkeztek a sikeresen egymásra talált párok, akiket ugyancsak országos meghívással, nyilvánosan ünnepelt meg a Dunapark Kávéházban (Bp. XIII., Szent István park, Pozsonyi út sarok.) lakodalmat rendezve a részükre.

Az első házaspár ünneplését összekapcsolta további 9 eljegyzett pár játékos, műsoros próbálakodalmával (1982.XII. 4.). Az „ÚJ FÉSZEK” Társstaláló a szolgáltatás megbecsülésének érezte, hogy a köztisztletnek örvendő szeretett, neves művészek minden alkalommal elfogadták a műsorfelkérését.

Meghívására, báljain a következő művészek nyújtottak műsort:

Angyal János, Bobe Gáspár Ernő és népi zenekara, Csala Zsuzsa, Dömsödi Farkas Bálint és művészegyüttese, Família Rendező Intézet művészegyüttese, Forgács Gábor, Francesco (Bissau-Guinea) néger nemzeti tánc előadó művésze, Galambos Szilveszter, Gálházi István (Gálosz) bűvész és bűvésztársai, Hazadi Zsuzsa citeraművész, Hlatky László, Hunyadi János SE ALLSTYLE Sportkarate élsportolói, Gyarmati István zongoraművész, Ihos József, Joshé Bharat, Kabos László, Karda Tibor zongoraművész, Kibédi Ervin, Markos György, Nádas Gábor zeneszerző, zongoraművész, Orbán Sándor és Wéber Tamás Showder duó, Oszvald Marika, Straub Dezső, Szilágyi János M. Rádió műsorszerkesztő, Voith Ági és mások: kungfu táncbemutató, férfi-női sztrip-kilenc, aerobik táncbemutató, hangszeres tánczenészek stb.

A nagyszabású műsoros báli rendezvényei ezután egymást követték, minden évben 3-4 alkalommal. Ezek további ismert helyszínei – nem időrendi felsorolásban –: a történelmi nevezetességű Pilvax- és Gresham-, majd a Berlin-, a Skála Metró Áruház-, a Metropol Hotel-, Rózsadomb-, Kékgolyó-, Non-Stop Étterem volt.

Farsang, majális, juniális, szüret, Mikulás és Szilveszter-estek alkalmával az alkalomnak megfelelően dekorált termek, a fehér damasztabroszokkal, -szalvétákkal, gyertyafénnyel, a vázákban a friss virággal díszített asztalok, mind ünnepélyessé varázsolták a báltermeket! Az „ÚJ FÉSZEK” Szolgáltató báljait minden alkalommal nagy toborzó költséggel teltházasnak szervezte. A termék befogadóképességétől függően 100-150 fő szórakozott együtt a megteremtett családi légkörben, vidáman. Célzottan, hangulatkeltő címeken hívta meg az egész országból érkezőket, pl.: „Bűbájoló majális”, „Halló itt vagyok!”, „Kell egy kis hacacaré!”, „Csókszüret”, „Mókalakodalom”, „Kinek kit hoz a Mikulás?”, „Mindenkinek Mikulást!” Bohókás játékosággal, speciális jó hangulatindítással, eredeti, sajátos ötleteivel azonnal feloldotta az egymást nem ismerő emberek kezdeti gátlását. A művészek hangulatos, aktualizált műsora, a válogatott hazai és világsláger gépzene mind közkedvelté és felejthetetlenné tették az elegánsan öltözött társskeresők számára ezeket a bálokat.

Az „ÚJ FÉSZEK” Szakszolgáltató bálszervező igyekezete nélkül fővárosunk akkori (1982-1990) hírneves, patinás, nívós vendéglátó egységeit, elegáns termeit a résztvevő magányos emberek többsége nem ismerhette volna meg belülről. Ezek a nagy látogatottságú, közkedvelt vendéglátó helyek, fővárosunk akkori büszkeségei, a kilencvenes évek elején a privatizálással megszűntek, más célra átépítették, ill. a belső terük átalakult. Többségük nevét, címét ma már csak emlékezet őrzi még valameddig. A bennük rendezett „ÚJ FÉSZEK” bálokról azért is érdemes megemlékezni, mert ezáltal alkalom nyílt képet villantani arról, milyen miliőben szórakoztak, étkeztek az évezred utolsó előtti évtizedeiben a fővárosiak, ill. az idelátogatók, hazaiak és külföldiek.

A kétezredik év fordulóján a minden korosztályú és társadalmi rétegű társskereső magányosoknak nagy létszámukban, ilyen nívós környezetben már nem volt hol együtt szilveszterezniük, bálozniuk!

A bálók sikerét minden alkalommal fokozták a visszajelzett, véletlenszerű, önkiválasztáson alapuló örömteljes egymásra találások, amelyeknek hírére igény támadt, hogy heti rendszerességgel, hétvégi estéken klubszerűen ismétlődjenek a táncos ismerkedési alkalmak.

Várják a hétvégét a társskeresők, 1985-től

Az irodai jellegű társközvetítés lehetősége valamennyi közvetítőnél beszűkült. A fiatal, családot alapítani vágyó férfiak számára közvetíthető fiatal nő nem, vagy csak itt-ott iratkozott be, elenyésző létszámban. Ez a tény demográfiai jelzése volt annak, hogy az ún. nagy számok törvénye alapján (100 újszülöttből tizedes kerekítéssel 52 a fiú, 48 a kisleány) a született fiútöbbség, az egészségügyi kultúránk eredményeként, felnövekedve életben maradt. A fiatal lányok már a nyolcvanas évek közepétől könnyen találtak férfitáncpartnert, csak a felsőfokú végzettségűek számára adódik gond azóta is.

Az APHRODITE nevű szolgáltató közvetlenül tapasztalva a közvetíthető fiatal nők hiányát, ingyenes közvetítést ajánlott a részükre (videós is, 1985). Jó ötlettel, hétközben és hétvégeken, táncklubot szervezett a társskeresők részére, a táncolni szerető fiatal nők ide már becsábultak (IX., Török Pál u. 3.).

A sikeren csaknem egy időben osztoztak a „TAVASZVÁRÓ” Ügynökséggel, aki a 40 évesnél fiatalabbakat várta a Non-Stop Étterembe (XIII. Marx tér 5.) 1986-tól, majd 1989-ben a Duna-parti Admirál Étteremben működött, ahol év végén megszüntette nagysikerű, közkedvelt hétvégi táncklubját.

Az „ÚJ FÉSZEK” Társaláló szolgáltató is az ügyfelei sürgetésére áttért a heti rendszeres, zártkörű ismerkedési táncklubok szervezésére (1986.VII.26-1994. XII. 31-ig). Rendezésében, váltott hétvégi estéken a Metropol Hotel Gyors- étteremben öt évig, a Pilvax Étteremben (V.,

Pilvax köz 1.) három, a Vidám Eszpresszóban (VIII., József krt. 52) négy, a Fény Eszpresszóban (II. Margit krt. 4.) ugyancsak négy éven át, e termék átalakításáig, bezárásáig szórakozhattak a minden korosztályú társkeresők.

Időközben más nevű szolgáltatók is kedvet kaptak hétvégi táncklubok, alkalmi bálók rendezésére (pl. a Hilton Szállodában is rendeztek néhányszor bált), így a szolgáltatások közötti összehasonlításra is sort kerítettek a vendégek. Esténként kisebb társaságok végigszáguldozták valamennyi működő táncklubot, majd megállapították, hogy sehol nincs olyan oldott, családias légkörű, vidám visszavágyó táncest, mint az „ÚJ FÉSZEK” által rendezett hétvégi táncklubokban! Fogalom lett a társkeresők körében a „PILVAX”, a „METROPOL”, a „VIDÁM” majd az utolsóként megszűnt „FÉNY” Eszpresszó!

A volt törzsvendégek szeretetteljes nosztalgiával emlegetik azóta is e táncklubesteket, ha véletlenül összefutnak egymással, vagy a két Nőtestvér Szolgáltatóval.

Az „ÚJ FÉSZEK” Társaláló hölgy egyszemélyes magánszolgáltatóként ötvenéves korában kezdte el a fentiekben ismertetett közvetítő és rendezvényszervező munkáját. Alkalmi rendezvényeinek rendszeres segítője a nyugdíjas Nővére (demográfus, a válások országos szakembere) volt. A rendszeresített hétvégi, párhuzamos időben működő táncklubvezetést megosztották egymás között, előfordult az is, hogy pl. szombaton az „ÚJ FÉSZEK”, vasárnap „BOLDOGSÁGÉRT” néven a Nővér vezette a táncklubot. A rendezvények lebonyolítása mindkettőjüktől nagy szervezőképességet, odafigyelést, empátiát, lelki segítségnyújtásra való készséget, előfordult, hogy szigort, fegyelmezést is igényelt. Az éttermek vezetőitől befogadást, bizalmat kellett nyerni!

Erőfeszítés a társkeresők érdekében, a táncklub jó hírnevéért

A társkeresők az éttermek irányítói körében (is!) alábecsült embereknek számítottak. Előítéleteikkel nehezen szakítottak, nem ismerve, hogy az érintettek élelkesek, csak a magányuk miatt boldogtalan, különben derűs életszemléletű, egészséges, táncolni szerető, sokan közülük nagyműveltségű emberek. A többségük nem azért magányos, mert „nem kellett” senkinek!

Rendszeres hétvégi táncklub céljára pl. a legnívósabb éttermet a csúcsvezetőség először csak hallgatólagosan engedte át a társkeresőknek. Tartottak attól, nehogy tönkretegyék, kiélessék az asztalterítőket, összetörjenek poharakat stb. Az üzletvezetők mindenütt tapasztalták, hogy az „ÚJ FÉSZEK” – „BOLDOGSÁGÉRT” Szolgáltatók lelkiismeretes, sok munkával, sokféle reklámmal, hétről hétre teltházzal összetoborzott társkeresői kulturált öltözetű, -viselkedésű emberek. Szakszerű, hangulatos „vezénnyel” zajlottak a változatos, táncos esték. A vendégek fogyasztásával is elégedettek voltak, megkedvelték a vidám társaságot. A Testvérpár Szolgáltatók figyelmeztették – főként a férfiakat –, az egyéni sikerüket veszélyeztetik, ha többet isznak az ildomosnál! Ezáltal biztosították, hogy józan, kellemes hangulatban teltek az esték.

A társkeresők és egyúttal a házasságban élők érdekeit is képviselte e két Szolgáltató, amikor a táncklubba érkezők közül nem engedték be azokat, akiknek a személyi igazolványában „házas” családi állapot volt bejegyezve. A „NÉGY ÉVSZAK”, majd az „ÚJ FÉSZEK” Testvérpár is a nagy csábítástól akarta megóvni a házasokat! A vendéglátósok tiltakoztak ez elv ellen, féltették a bevételüket, a társkeresők pedig a lehetséges megszerezhető partnertől való „eleséstől” tartottak! A kettős nagy nyomásnak, valamint a közszellem változásnak engedve elmaradt a személyi igazolvány megnézése. A zártkörűség fenntartása a továbbiakban csak a rossz megjelenésű, kellemetlenkedő, kötekedő, tiszteletlen, italos vendégektől való megóvást jelentette.

(A „NÉGY ÉVSZAK” a magánszolgáltatók szaporodása idején időközben megszüntette a szolgáltatását.)

Azokat a törzsvendégeket, akik az „ÚJ FÉSZEK” és a „BOLDOGSÁGÉRT” táncklubban egymásra találtak, a Testvérek eltanácsolták: ne jöjjenek többet, ne veszélyeztessék a megtalált boldogságukat, hiszen mindkettőjüknek akadhat „különb”-nek látszó partnerjelölt!

A jelenlevők, főként a fiatalok nehezen, de megszokták, hogy ebben a táncklubban nem kérkedhetnek azzal, hogy lett kivel csókolózniuk, nem ülhet a nő a férfi ölébe, elkerülendő minden hencegő látszat, hogy lám „neki” sikerült!, nem fájdíthatják a társtalanok szívét! Erotikus táncolás – ma ezzel, holnap mással! – azt a látszatot keltené, mintha a hölgy nem kellett volna egyik férfinak sem! A konkurens táncklubok irányítói nem voltak ennyire figyelemmel a társkeresők egyéni érdekeire, nem dolgoztak a saját munkadíjuk ellen!

Amíg a bálokon, ill. a Pilvax-beli táncklubban a külső megjelenés, a jólöltözöttség természetes volt, a főútvonalai táncklubok egyik-másikában akadtak gondok.

A törzsvendég nők rendszerint hétvégi eleganciával öltözöttek voltak, a férfiak között megjelent olyan is, aki sehogy sem értette meg, hogy a külső megjelenés minősíti az embert! Az akkori évtizedes farmer divatjukban akkor érezték jól magukat – csakúgy, mint a tinédzserek –, ha a rajtuk lévő nadrág és felsőrész fakult, szakadt, rojtos, pecsétes volt. Cipő helyett tornacipőben kívánták ropni a táncot, a lófarkba kötött hajuk ritkán látott shampont. Nem kevés türelem kellett a hazaküldésükhöz, a megértetéshez, hogy zárt közösségben ápoltan illik megjelenni! Alkalmanként nehéz helyzetet teremtettek azok a nem társkeresők, akik a főútra kihallatszó jó ritmusú, dallamos, közkedvelt tánczenére erőszakosan betódultak. A vendégek, főként a nők határozott tiltakozására sikerült megóvni a klubot a viselkedési kultúrát nem ismerő személyektől. Férfivendégek és pincérek együttes segítségével lehetett ezeket kiterelni, csakúgy, mint a hivatásos, bebillegő prostituáltakat, futtatóikkal együtt, akiket a pincérek általában ismertek. E „népség” nagyobb problémát nem okozva kivonult, nem kívántak „hadiállapotot” az üzlet dolgozóival.

A vendéglátó egységek vezetői felismerték, hogy a zártkörűség megőrzése nem csak az igényes társkeresők érdeke! Üzletük forgalmát veszélyeztetné, ha hírnévrontó társaság is betelepülne. Elűzné a rendszeres törzsvendégeket, a felüldülni vágyó, reményeikben minden alkalommal újra feldobott, egy-egy estére ismét kivirágzó nőket és férfiakat. Minden „ÚJ FÉSZEK” és „BOLDOGSÁGÉRT” táncklubi est olyan volt a magányukból menekülőknél, mint egy varázslatos, vidám sziget! Néhány órára feledhették a gondjaikat, a kitűnő hangulat mellett az iskolázott, tanult emberek is – ha nem is örömmel, de elhatárolódva – elviselték a pincérek érdeke miatt megtérni kényszerült be-betérő, hétköznapi törzsvendégeiket, a zavaró, nem kívánatos személyeket.

A heti rendszeres táncklubi ismerkedések alkalmával szövődtek barátságok, alakultak divat szerinti élettársi viszonyok, kötődtek házasságok is.

Az „ÚJ FÉSZEK” Társaláló és a „BOLDOGSÁGÉRT” táncklub lélekrezdítő tánczenéjének búcsúzó záróakkordja 1994. december 31-én, az általuk szervezett utolsó Szilveszter éjszaka hajnalán a Fény Eszpresszóban hangzott el utoljára. A tizenkét évig tartó szolgáltatással egy korszak is lezárult.

Fővárosunknak ez a belsőépítészeti szíven kiképzett, tágas, célnak megfelelően épített eszpresszója is végleg megszűnt, átépítették más célra.

Az „ÚJ FÉSZEK” – „BOLDOGSÁGÉRT” Táncklub törzsvendégei szétszóródtak. Volt, aki a megtalált társával többé nem kívánt új társaságot keresni. A II. világháború miatt közvetlenül érintett generáció az évek múlásával lassan eltűnik, sorban feladják a reménykedő várakozást, az égi táncklubokban keresik tovább a nekik született ideális társukat, akit a háborúcsinálók sátáni ereje elrabolt tőlük!

Néhányan el-eljárogatnak az itt-ott még működő, vagy azóta szervezett klubszerű táncos összejövetelekre, ezeket azonban mindinkább csak a kiemelkedően magas, és tartósan biztos jövedelműek tudják látogatni. Szomorúan állapítják meg: „EZEK MÁR NEM AZ IGAZIAK! Nincs változatos, választékos tömegvonzatuk, szűkült a párválasztási lehetőség, így nincs igazi hangulat sem!”

Hiányolják a két idős hölgy – Szilvia és Rózsa néni – hangulatteremtő és visszaváró, bátorító közvetlenségét, a különleges beleérző képességüket, a közösségteremtő- és formáló erejüket! Hiányolják a nagy ünnepek megható pillanatait, a Húsvét hétfői, általuk festett hímes tojásokat és a kézbe kapott kölnis üvegeket, amellyel a férfiak végiglocsolták a hölgyeket, a karácsonyi örömszerző meglepetéseiket, a válogatott szép, örökzöld, és ez ünnepre diszkósított dallamokat, a csillagszórókat, amelyeknek szikrázó, pattogó fénye tükröződött a csillogó tekintetekben. Hiányoznak eredeti játékos ötleteik nyomán minden alkalommal a termen többször végighullámzó, kitörő, nagy-nagy kacagások, hazafelé tartva a fülükben visszacsengő romantikus kedves dallamok, a hétfői derűs hétkezdés, az egész heti újult várakozás, „bár mielőbb ott lehessenek ismét a PILVAX-ban, a VIDÁM-ban, a METROPOL-ban, a FÉNY-ben!”

Soha többé nem lesz „olyan”! A két Testvérhölgy egyedülvaló „anyai” szeretetsugárzása az ifjú és örökifjú férfi és nő társkeresőik felé, „egyszer volt, hol nem volt!”, megismételhetetlenül az emlékezés kódébe vész!

A II. világháború utáni nemzedék és főként azok gyermekei, a mai fiatalok, gyermekként, ifjúként szemlélve, szenvedve a körülöttük élő felnőttek össze-vissza életét, erkölcsi alapokat nélkülözön, magasabbrendű családeszmény nélkül nőttek fel! Tapasztalják a családon belüli, kívüli hazudozásokat, titkolózásokat, átverést, ravaszkodást, meglopást, a mind durvább trágárságot, a világcirkuszi attrakcióvá tett bujálkodást, a tömény önzést, erőszakot stb.

Az „öregek” életviteli mintáját bíráló, megvető ifjúság jelentős része úgy gondolja, ő másképpen, jobban teszi majd a dolgát a saját életében! A szülei rossz házasságából azt következteti, neki nem kell a házasság „bilincse”! Aki apai, vagy anyai szeretet nélkül, csonka családban nevelődött, vergődött, vagy éppen egyik szülőjétől sem kapott soha simogatást, érzi, tudja, ő nem szerelemből kíváncsi, hanem átmeneti együttélésből, pillanatnyi kábulatban fogant, és tőle szabadulni kívánón, teherként pottyant e világra, nem ismeri a másoknak megadatott családi szeretet önzetlen, szívet-lelket melengető érzését, mit tehet? Mit tesz? Lázad! Megbotránkoztat, vagy menekül az öntudattól, az életből, esetleg saját életre jöttéhez hasonlóan, kába mámorban nemz nem kívánt, átörökített életet!

Akik elgondolkodnak azon, miért alakult minden ilyenné az egész világon, és mi következik ebből, apokaliptikus rémkép tűnhet fel a lelki szemeik előtt. A fenti tények mind következmények!

Valamennyi, társadalmi méretűvé terebélyesedett, emberellenes szemlélet és gyakorlat torzulásának elsődleges alap-okai között meghatározó, befolyásoló: a természetes nemi arány egyensúly erőszakos felborítása, amely az emberiség átörökített, megváltozhatatlannak tűnő hagyománya!

A korábbi évezredek, századok, az utóbbi két világháború és az azóta bekövetkezett háborús férfiirtások a Föld hol egyik, hol másik térfelén mind arra a meggyőződésre juttatják az emberiség jövőjéért aggódókat, hogy meg kell menteni az emberiség számára a természet által teremtetett, megőrizhető nemi arány egyensúlyt!

A szerteágazó tudományos eredmények összehangolt hasznosítása által – a pusztításra fordított energiák helyett! –, egészségmegtartó szabályozással fékezhető lehetne a túlnépesedés, felszámolódhatna a nyomor, a világrészek integrálódhatnának a kiegyensúlyozott élethez!

Rend a lelke mindennek!, ez örök időre szóló tanítás! Ahogyan rend van a világmindenségben, váltják egymást a nappalok és éjszakák, örök rend szerint vonulnak az égen a költöző madarak, begyűjtik a kaptárba a méhecskék a mézet stb., ugyanígy, az emberi társadalomban is rendnek kellene lennie!

Minden időben a termelési módra épülő társadalmi felépítményben angyali és ördögi erők egymás ellen munkálkodtak! A rendteremtés életkövetelménnyel ellentétben a „mindent szabad, amit a törvény nem tilt” elv egoizmusa kuszaságra, zavarosban való halászásra készítet, inspirál! Évezredek óta az ember védelméért, biztonságáért, az emberi nem megújulásáért születtek a törvények, amelyeket kifundált „kiskapukkal” jó előre meg lehet „fűzni”! Ahogyan a gyom elnyomja a termést, a gát hiánya árvíz pusztítással életekre tör, a társadalomban kavart zűrzavar, káosz is emberellenes! Ember-, emberiségellenes, ha egyének a közösség nyugalma ellen vétenek, ha a közbiztonságot látszat „teszem-veszem” törvény biztosítja, ha az ifjúságnak nincs jövőképe, ha a családi életnek nincs tisztessége!

A jelenkori korlát nélküli szabadságban, vadházasságokban élők ma még elbizakodottak, nem döbbentek rá, hogy ifjúságuk virágzó korszakának elhervadása után ők lesznek – lehetnek! – az újabb generációs társkeresők! Hátralevő, meddő életükben kiégetten, kifacsartan, fogyatkozó erővel kereshetik a lelkük másik felét, azt, aki talán még vigyázza majd őket, ha másért nem, a pénzükért!

Egyik asszonyi ágyból a másikba dobálódott férfisorsokban elveszett asszonyi sorsok, életek, eldobott, vagy testi, lelki nyomorék gyermekek!

Az újra keletkező társtalan boldogtalanságért – ha a továbbiakban is, sikerül elkerülnünk „Koszovók” sorsát, és reménykedjünk! –, már nem a nemi-arány egyensúly természeti törvény erőszakos felborítása lesz kárhozzátartó! A vétlen kiszolgáltatott sajnós, ugyanúgy megszenvedti a polgárpukkasztó ördögi cselekvősugallás következményeit, mint a mának élő, hányaveti, öntudat-, önkontroll-, önmegtartó erő nélküli felelőtlen egyén, aki el sem jut odáig, hogy felfogja, ő marionett figura!

Szájról-szájra tovább dúdolható a régi szép, feledésből visszatérő virágének: „*Hát én immár KIT VÁLASSZAK?, virágom, virágom!...*”

Megjelent: URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS Irodalmi-kulturális folyóirat, 2000/2, 3, 4, szám

DIVAT-ÉLETKÉP

Testére feszülő „forrónadrágos”, karcsú, magas lányka egymáson átvetve – izzasztó nyárban – bakancsban a lába, ül a villamoson és kihívón tekintget, nézi-e ŐT, a modern luxuria östüneményét, a gyönyörű NŐT, menedzser külsejű, vagy kigyúrt, jópofa menő „hapsi?”, koccannak hosszú, font, sárga tincseinek színes bogyói, picinyke arany karika kandikál a meztelen köldökén, befűzött orrán, füle óriás függőin játszik a verőfény, e „lányka” láthatóan világgá kürtölné: megsúghatom, lehet lelteni arany csillagocskát is!, diszkrét tájaimon! Arcszíne, mű szempillája, karom-körme iparos műremek, csuklóján, hernyó ujjain sorjáznak csillogó ékszerek.

Dolgozik-e, miből él?, fizikai melóból fix, hogy nem!,
szellemi...?, á, dehogy!, ábrázatában szunnyad az értelem!
Minden tudománya: megművelt teste!
Keres szépen vele
ma, holnap, s azután?!, ha kihunyt pillantásának tüze
mi lesz akkor vele?, szül-, nevel-e majd srácot, s milyent?!
Megannyi kérdés! Utasok szállnak fel, a villamos döccen,
idős asszony áll meg mellette, két szatyor húzza karjait,
az ifjú nő fordul, kinéz az útra, s behúzza lábait.

(Budapest, 1997.)

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

CSŐBEHÚZÓ SZEX

Hamis prófétái a szerelemnek,
műfogsoros ügynökei a szexnek,
biztonságos örömszerzés ürügyén
a szemérmes emberteremtés titkát
terítették: a sejtekben bimbózó
ágaskodó kéjvágy rózsaként kinyit,
a szerelem nélküli képesség is
bizsergőn felpereg, csak tanulni kell!,
s gügyögték, nem a gólya hoz gyereket!
Hivalkodó szerelem mímeléssel
kirakatba üznek hamvas testeket,
mindegy két- vagy egyneműek, csak kéjköd
borítsa az értelmet, buja homály
terelje a cselekvés ifjú lángját
önpusztítóan, tűzbe vesse álmát!

Meddőségre kárhozott halandók!
Miközben ajánlott kéjlobbanásért
egymásnak feszültek balgán, szellemi
vakon, élvezetre mohón, hajszolva
a felcsigázott pillanatot, kínált
kábulat s drog bilincse körbezárja
gyermeki, törekvő tettvágyatokat!,
lankad figyelmetek magatok, s világ
iránt, ernyed a szürkeállomány,
szellemi ringből kiütötted magad!
Vetélytárs többé nem vagy! Valakiknek
kell újabb vonagló szexlátvány!,
s kéjiszapban fuldokló következménye:
leértékelődés, ennek járó bér!,
az önkéntes gúzsbakötő bambaság,
orvul szorító kihasználhatóság!

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

SZERELEMFÁKLYA

Úgy jöttek kéz a kézben, mint a mesében,
vadrózsa illattal, pille röppenéssel,
templomi áhítat komolysággal vallva,
szerelmük lángja örökké égő fáklya!
Zsebük üres, tömve tudástarisnyájuk;
a férj anyja dühöng, hűvös lett nászágyuk.

Évszakok szálltak, mint megszállott hegymászók
törték magukat, csak feljebb!, Ők, céllátók!
Mire érkezett az első kis pelenkás,
kacskaringós utat járva lett szép lakás;
a férjet édes gyümölcsként körüldöngték
munkafeladatok, s darázslélkű nőcskék.

Feleségkéz s remény tapétáz falakat,
megértést remél és ölelést, csókokat,
keresőként agya műszer, pontos óra,
elegáns szoknyáját már két gyermek húzza.
Égmorajlás a szó: mindent éntőlem vársz?!
Te?, Te képtelen vagy!, nézz körül!, bezzeg más...!
Léggömb csipkedést dérfehér csók viszonzoz...
Árnyalak állt közénk!..., szerelmem visszahoz?!

Kulcscsörrenést várnak pirkadó hajnalok,
kéjlabból részeg szitok hazatámolyog:
a „másik nő” „más”, nem babonás kereplő!,
nála minden selyem, a hang, a lepedő...!
A jelző fröcskölés már kavics, majd kövecs,
parázsló önérzet szétfolyó lángot vet,
ordenáré vicclap trágár sugallását,
sekély eszünek, „jópofának” mondását
– mit szíre-szóra megszokásból dobálnak! –,
Ők felváltva, gyilokként rúgnak egymásnak!
Kicsik denevér-riadása, sikolya,
tűzoltó hangfogó majd minden éjszaka.

Szerelem liheg testközél, mégis távol,
míg ölel a férj, álmodik – titkon – másról.
Neje simulón tárulva várja, vágyva
régii tűzzel, odaadón, megbocsátva
szólongatja: mondd, hogy szeretsz, kezdjük újra!

Borgőz oszlik, tizenöt éve ezt fújja...!,
mordul, és megunva odébb löki testét:
így „bajt” hoz!, Te akarod!, ihatod levét!
„Baj”, jött! Baljós hónapok, civódó éjek:
elválunk!, nekem nem kell harmadik gyerek!
Jaj! Ki segít? Férje anyja Őt gyűlöli,
ős lidércként férjét ellene hergeli,
Ő más hazából jött, vissza már nem mehet,
összehozza őket újra e kis gyerek!?

„Neki” nem kell!, nekem se!, összetör lelke,
ELKÉSETT!, altatót, nyugtatókat vesz be,
két nagy fia szép, okos, nekik lenne gond...
Együnknek sem kell! Újabb csillapítót bont,
„nem szeret!”, nem kellünk „Neki”, kis Harmadik!
A csöpp fiú jajnak, bajnak megszületik...
Heróte! Rémület! Nem ép, sosem lesz az!
Nevem nem adom!, az Intézetben marad!

Titoksejtést suttog drága új tapéta,
szellemlény kap csipkefüggöny fodraiba,
gyermeksírást visít múltó évek szele,
remélt, várt gyermekhalálnak nem jön híre.

Kérdezné, ha tudna: miért sír a néni?,
mondaná: ne sírj, nem jönnek...!, nem kell félni!,
mit jelent, olyan a szemem mint Fiadnak?,
óh, mondd, miért nem hívhatlak Nagymamámnak?!

Szigetlelkek sodródna égtájak felé.
Átkos hatások...! „Égő” fáklya a múltté!

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

„ROSSZ” ANYA

A temető csupasz fáinak csontváz emlékek erdeje,
letűnt korszak tejszínkőd-sóhaja súg, zizzen az ágak alatt,
gyermeki kacagás, sírás, jajongó hang rég feledve,
sok között, egy csodált nőalak porait őrzi urnalakat.

Szél zúg, viharzik, kísértet éled az éji temetőn,
márvány mozdul, lidércdancú gomolyag gördül, ködruha bomlik,
„rossz anya voltál!”, süvölti vádló visszhang a dombtetőn.
„Látszat szól ellenem!”, megtört, zilált nőalak-árny, porba omlik.

„Három lányom, s apjuk vádol!” Ők sima útról ítélik
azt, ki göröngyön, kötélhídon át cipelte sorsa batyuját.
Szellemidő visszaszállj! Láttass! – Hároméves, kísérik
katonavonathoz a családját féltve szerető Apukát.

Négy év háború! Anyuka önmagától vont falatot,
Ő toporzékolt, földre dobta magát, „babát, testvért akarok!”,
diákként korcsolyát, majd mirtusz koszorúról álmodott.
Gyón: „érettségiztem, nincs munkám, vallom, szerelmes
– Önbe vagyok!”

Idő fut; Eucharisztikus Kongresszus, itt aktíva,
oltárnál térdel, állás, sehol! Pap szánja: szólok érdekedben!
Így lett hivatalnok. Boldog jövő vágyott szivárványa
végre felragyog! „Tán meglelem, kit keresek!” Ám lehetetlen
találni FÉRJET!, s EGYSZINTÚT! Nőtömeg, meddő állapot!,
ELSŐ VILÁGHÁBORÚBAN ELESETTEK nem nemzettek fiút!
MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ! Az összetört remény zokog...!

Jaj! Nyolcszázhetvenezer katona és polgári halott
HONFI!, s a világban több-tízmillió társtalan nő, nincs kiút!

Mint dús terméskor telített a paradicsom piaca,
fitymálják, olcsó, mégsem veszik; a NŐ, igényét lejjebb adja...
Nyerőnek hitt férfi nemzedék!, kéjmámoruk becsapja!,
Bacchus tivornyáz: friss „husi”, jó „bőr” kell!, erejüket szex falja!

Könnyzápor ver friss hantokat, indulat tör családfákat,
sodor emlécsokrokat, életkor delén halnak a férfiak!
„Harmincnégy éves vagyok. Termő méhem vár magzatokat!”
Elszántsága győz! „Elveszlek, de sírni ott is fogsz, hol nem látnak!”

Mi egyiknek szférák zenéje, az a másiknak zöreje,
kor szavához, lélekrezdüléshez antenna csak együknek van.
Sietős anyai öröme három szép kislányt ölel,
idős édesanyja – érkezett – szekánt vejének útjában van.

Pedig a jó nagymama pelenkázott, főzött, etetett.
Ő, munkahelyén rom alól húzta elő az iratköteget,
túlmunkákat vállalt, későn ért haza, bárhogy sietett.
„Itthon légy, időben! Rossz anya vagy!”, férje bántón kötekedett.

Vakvihar-kapcsolat életmagocskát vet ide, oda,
térképtáj-talajon ki hol áll, ott kell megkapaszkodnia.
Kinőtték a lakásuk, kis bérükből nem jut nagyobbra,
esti társadalmi munkát ha nem vállal, elveszhet állása.

Hatalom kereke forog, tűnnek arcok és funkciók,
Őt is röptették odább, új személyek ültek az Ő helyére,
itt új feltétel: egyetemi végzettség kell! „Tanulok!”
Egyetem este, tanulás éjszaka. Anyuka a cselédje.

A nőt nem állhatja férje, ha legyőzetett észérvvel!
Úgy váltak el Ők is, ahogy olaj a víztől. „Istenhozzátok!”
„Anyu nem figyel ránk!” Apa ruháikat varrja, s érvel:
„tanult anyátok szép, s jó szerető volt, de nektek rossz anyátok!”

Gyerekes, elvált nő: szabad préda! Oklevél, dicséret,
vidéki tartós küldetése Pártérdek! „Nőt küldtek nyakunkra?!
Pokolba!” „Közlekedhetnénk egymással, több bér...!” ígéret,
ölel buja főnök. „Gyerekek! Anyuka! Megyünk más faluba!”

’Ötvenhat október: ágyúdörgés, hullák. Ki ki ellen?!
Halállista. Három kislánnyal a két anya menekül vissza
budapesti otthonukba. Országremény kell ébredjen!
Gyógyír a munka! „Istenem, hozz hű társat!”, sír az esti ima.

Ősi munkamegosztás: férfié a vezető szerep!,
az egyenjogúvá tett nő köröttük hajtja a „malomkövet”,
vagy csipogó csibeként munkát, olykor szexet csipeget,
fürkészs, ötletet súg, tanul, fiadzó kapcsolatot szövöget.

Az önfenntartó felelős érdek mind erre kényszerít!,
és a vágy, legyen ki szereti Őt, csak ŐT! Jó kerítő remény!
Pillantás lángja szoknyába kap, „próbaút” nem hevít,
férfiak többje vallja: boldogtalan, nem válhat!, érdeke tény!

Egy szobájuk maradt ép, a konyhában az ötödik ágy,
Ő, Hivatalban serény, lakásra gyűjtöget, későn ér haza,
soros barátja morog, konyhapriccs-szex?, így nem él a vágy,
„segítek!” Benn a lányok súgnak: új a pasi! Anyánk rossz anya!

A kiutalt több szobás lakást nem látta a Nagymama,
ágynak esett. A középiskolás lányok tanulnak, fiúznak...
„Anyukát vigyázzák Gödöllőn! Megy Királyi Kastélyba!,
Szociális Otthonba!” – Némaság... Négyen, négyfelé húzódnak...

Lányok és anya a Nagymamát felváltva látogatta.
„Anyu nem ért rá eljönni, tudod Nagymama, Anyu rossz anya!”
„Anyátok célja Ti vagytok! Körülménye acélozta...
Közömbös ne légy! Nemes lélek, szorgalom legyen iránylámpa!”

Az „Otthon” kapujában öregek fürkészik az utat.
Mind „törtszárnyú madarak”! Mindenük megvan itt, ami hiányzik:
van KIT várniuk, de nem jönnek!, imájuk értük sóhajt...
„Kihez jött? A Nagymamához? Ő, elment. Lelke már nem vágyódik!”

A lányok apjukhoz közel, anyjuktól egyre távolabb...
„Haragszom” lett abból is, hogy anyjuké lett a legnagyobb szoba.
A gondterhelt anya felfigyelt: „mi bánt kislányom, mondjad!”
„Gondunk eddig nem érdekelt, eztán sem kell!”, volt a lány válasza.

Nyugdíjasként is munkát vállalt, vidékre is utazott,
kutatóként vizsgált, elemzett, talpalt, és pacsirtával dalolt.
Este: veje, s három lánya vélt okokért sértődött volt,
nem köszöntötték. Szívet tépő zokogása falon áthatolt.

Mint szú a fát, örli a sejteket a lélek bánata.
Mi végre harcol, küzd az ember?! „Nem mi akartunk megszületni,
Te kívántál bennünket!”, bökték lányai. Testvér vágya
sírt lelkében és önvádja, Ő is látta Anyukát szenvedni!

A frontot megjárta Apuka szigorát jól kicselezte,
kinek fogyó hold ereje megtört, idegosztályon végezte.
„Holt a holttal!, sírhantját egyszer kerestem – már nem leltem.
Tiszteslét-szüretbőséget kaptam apámtól – nem értékeltem!”

Temetésén méltatták érdemeit munkatársai.
A lányok arcán döbbenet: nagy űrt hagyott?!, mégsem volt rossz anya?!

ÉLET – iramlík! Ők is anyák. Megnyílnak a lélek zárjai,
visszacsengenek a Himnusz, a gyászzene mély hangjai...

Páraszellem imbolyog a sírkert tar ágai fölött,
hajnalfényben fehérlik a viharozdított urnasíremlék.
„Életet adtam, és gyötrődtem kényszerült NŐSORS között,
a küzdést vállaltam, de rossz anya nem lettem! Megbocsát az ÉG...!”

Az emlékkőre sodródott ág eltakarta a nevet,
elhalványult betűk, csak ennyi látszódott: ÉLT 67 ÉVET...

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

SZIVÁRVÁNYÁLMOK

Történelmi film pereg a lelkekben,
családi fényképalbumokból reánk mosolygó
tekintetek sugározzák felénk
az évezredes, -százados utódféltő reményt:
NEKTEK már KÖNNYEBB LESZ az élet!

A felkelő NAP fényével
naponta együtt születik
a jobbító, szépítő,
cselekvést ösztönző tettvágy!

Mióta világ a világ, csalárd erők
fondorlat-láncolata csúsztatja, hálózza,
buktatja a célirányos lábat!
A nemes törekvés vezérelt úttalan útról
tigrislelkű érdek veszejtőn közelít, vicsorít!
Elszállt évtizedek tyúklépés haladása,
dolgos hite, reménye, vágya,
a biztosnak hitt jövő felé táncikáltat.

A nép egyszerű gyermeke bámul, ámul,
megnyílt az EU határ,
kedve tartja, füttyürészve átsétál.
A kivetett csalitot
mint ponty a horgot bekapja,
elhiszi, minden ami fénylik és sárga, arany!
Neki, a szorgos csóró magyarnak lesz
luxus kocsija, vastagon EURÓ-ja!
Ébredése fejbevághja,
újonnan választott Bankja,
s a MAFFIÓZÓ nem szánta,
oda lett megküzdött otthona, ágya!

Pillangóként elillant gyermeteg álma!

(2008. január)

Megjelent: 2008. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

IV. ÉLETÉRZÉSEK

FÖL, HOVA, MIÉRT?

Föl, fölfelé!,
Sugall, buzdít a mindent megismerni vágyó
belső, törekvő hang.
Meddig, hova?
Haladj a látókört tágító,
távlatot láttató, elszántságot érlelő
mind magasabb eszmei-szellemi dombra!
Miért?, hogy láss és láttasd a „LENT”
oszd meg és uralkodj elv
torokszorító valóságát,
a megkopott, ösöktől örökölt horpadt
családi-fészek sivárságát,
a kérkedő dombtetőn a gögös „fent”
kendőzött álorcáját,
a fejlődést visszavető, cselekvést bénító
erőt-veszejtő huncutságát!

Lépj, mind feljebb a tudáslétrán!
Lombrejtett körben tömeg-gondra pipáló
pöfögő, pufogó ózonfalót
dajkál a luxuslét öle,
ösvény-törvény elmarad,
gondfelhő töprengőn guggol:
mit tehet, és mit tegyen?
Fodros fehér inggel takart a „messzi”.
Közjólét-ígéret szétpukkad, mint a „lufi”,
rózsaszín álom a telített asztalú bőség!
Felhő tornyosul, sötétlik az ég,
távolban villámfény cikázik,
a táj mordonan morajlik,
a „LENT” és a „FENT” közötti életnívó különbség
egymásától mind messzebb távolodik.
Légfátyol alatt krétavonal úthálón mászkál
ezernyi benzinnel itatott bádogbogár,
reményt hajszolnak,
biztos kenyér-ígéretért hajtanak
anyaszült „mákszemek”.

„FENN” és „LENN” nincs „határ”, ural
az öntörvényű ösztön, tiport a morál!
Felhők mögött száguldozik
milliókat befektetni, még többet markolni,
szebbnél szebb csajokat lefektetni,
„lóvés” pasikat kopasztani vágyó „jómadár”!

A „mély” pulzusa vésztjóslón lüktet,
az ÁTVERT „LENN” háborog,
sérelemekkel telve vádol, lázad,
a lélek szenvedőn az EGEKBE KIÁLT:
„LEGEK” SÁTÁNJAI, MONA LISA mosolyú DÉMONJAI,
OTT, „FENN”, elherdálják
a FÖLDANYA kincseit, elixír aranyát,
ORVUL ELVÁGJÁK a „LENT”
ÉLTETŐ KÖLDÖKZSINÓRJÁT!

*Megjelent: A/1999. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.
B/2009. Ugyanott, megjelenés alatt.*

VÁGYOTT SZUGGESZTIÓ

Hit kell a formálhatóságban,
cselekvő lázadás
a logikát bilincselő megszokás ellen,
mikro-részletpontosság
a visszabontott célakarársban,
türelem
az alkotó türelmetlenségben,
szívóosság
ha hegyet is görget a Janus-arcú érdek!
Az kell!:
felrázni a szájtáti közömbösséget,
értő szó a vágától riadt kishitűnek,
bizalom annak, ki buktatón átesett...!

Szemhez szokott betűtávcsővel,
gonddudort kitapintó lélekműszerrel
így vigyázza a múlttal átfont jelent
tér és végtelen felett,
riaszt – lopakodón jöhet! – embertelent,
Ő,
a testvére, gyermeke, szülője az Embernek:
a bírhatatlan-bírhatót, a jövőt
a tengelyén forgatja!,
az ismerős-ismeretlen
poklok kapuját is döngetni kész *HUMANISTA!*

Megjelent: 1998. ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó, ANTOLÓGIA.

KÖLTŐ, FIGYELJ!

Hagyján, hogy lopják a terményt, a birtokot,
a „tulaj” ölébe hullt, érte kisujjat sem mozdított,
– mondják –, ebül szerzett jószág, vesszen ebül!
Dühöngsz, mert gyermeked, öreged
étke-tejéről lelopják a főlet!,
s ámulsz, kiárusították a közvagyon,
a lábak alól a kenyéradó földet!
MINDENT ELVISZNEK mit beton nem rögzített!
FIGYELJ!, haszonért, fondorlattal
eladnák vízcsapodból a vizet!
Gyengék, lazák a törvények,
úgy csavarnak, hogy így is, úgy is érthesd!,
ami bomlik, bomoljon! – gondolják –, vigyétek!,
aki nem szívügy, azon a port elverhetitek!

LOPJÁK AZ ÉKKŐ SZAVAKAT IS
a költők verseiből! JOGOSAN HÁBOROGSZ!,
mert templomegér-lelkületű, szenvelgő, markolt
képzavaros rímek közül élénk gurulnak,
koppannak a költeményeinkből kilopott
észervű szóképeink, kagylólelkünkben
született igazgyöngy szavaink!
Kockáztat a tettes, mint hitvány csaló,
bízik, RÖVIDLÁTÓ az olvasó!
Legfőképpen ÖNMAGA!
Tudást gyűjtögetni, a miérték okát keresni,
összefüggéseket értelmezni rest volt, nem törekedett!,
más verséből a tetsző szavakat kilopni könnyebb!
Fel sem fogja, mint a hamis pénzt, felismerik!,
stílusa, szókincs-nyomora önmagát elárulja, bemutatja,
KI Ő? Előbb-utóbb rákerül a stigma:
e költőcske szótolvaj, -tolvajszarka!

A pallos-jog régóta a múlté,
bűnökért fejvesztés már nem jár,
JUSZTICIA KÖZÖTTÜNK ÉL, MÉRLEGE ÖRÖKKÉ MÉR,
hiába bújsz, bekötött szemével is MEGTALÁL!

*Megjelent: A/2003. URÁNUSZ Kiadó, DÉLIBÁB Lexikon-antológia
B/2009. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS, megjelenés alatt.*

ÉBER FIGYELEMMEL MINDENKOR, A HOLNAPÉRT!

A felhő-ígéretű érdek
gomolygó ködfátyolt borít
az élhető holnapért erőt áldozott,
nyomorított, szomorodott szívekre:
HASZONELVŰ KÉPMUTATÓK,
CINIKUSOK fricskáitól gerjed
a lépes méz álmokból ébredt,
jóreményt vesztett indulat!
Mint meztelen test lepletlen feltárul
a MIÉRTEKRE VÁLASZT ADÓ,
bőszítő, vihart kavarázó VALÓ!

A KÖLTŐK hittet vallják:
az ÉLET TESZI ELÉJÜNK a mind újabb és újabb
arcpirító, lélekromboló, MÉLTÓ MEGOLDÁST
SÜRGETŐ, KIÁLTÓ TÉMÁKAT!

A felelős tudat görcsű alatt vizsgálja
a mondott, leírt szavakat,
abszolút hallással hallja,
az ÉLETZENEKAR melyik hangszere ad
vétkes, HAMIS HANGOKAT!

KIT vértetnek nemes, szárnyaló eszmék,
az magasabban állva messzebbre lát!,
követőik előtt TÁVLATOT NYIT
a KÖZJÓÉRT CSELEKVŐ,
boldogság reményű megszállottság!

A mai számos neves és névtelen
értéket teremtő, gyártó KIVÁLÓSÁG mellett
új köntösű MEFISZTÓK, FÚRIÁK, HÁRPIÁK, HARAMIÁK
áskálódnak, fúrnak, tüzelnek,
a TUDÁS, a JÓ SZÁNDÉK elé csavarintón,
bitorló erejükkel gabalyító hálót vetnek,
hegynyi akadályt gördítenek!

Éberén FIGYELJÉTEK a KÖLTŐK
jövőt féltő, kristálytisza szavait:
ISTEN, MÓZES által kihirdetett
KÖTÁBLÁBA vésett TÍZPARANCSOLATA
ÖRÖKBECSTŐ útravalója az EMBERNEK!,
tisztességre, emberszeretetre épül,
nevelő törvénye a NÉPEKNEK!

A jelent, a jövőt szépítő isteni parancs
NEM AVUL EL!, NEM VÉSZ EL
a BŰNÖS VILÁG bűzös mocsarában!

ÉRTŐ FÜLEK! Örököltű a váteszi jóslat:
A BŰN MAGÁBAN HORDJA BÜNTETÉSÉT,
ISTEN MALMAI LASSAN ŐRÖLNEK, DE BIZTOSAN!

(2007.)

Megjelent: 2008. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

ÁLDÁSKÉRÉS A TUDÁSRA, A JÓSÁGRA

Az életünk bármely időszakában, amikor családon belül, ill. kívül kis véleményeltérés esetén is mindinkább elszabadulnak az indulatok, féktelen durvaság zúdul ránk, oktalan bántás, megalázás, önérzet tipró, semmibe vevő kötekedő provokáció, kiközösítés, lejárató hírnévrontás – előfordult, hogy kiskorú diák az idős tanárát rugdalta, verte! –, lelki terrorral, egymástól elidegenítő lélekölő közönnyel találkozunk, maradandó anyagi kár, ill. életrövidítő egészségkárosodás ér, a mindennapi életküzdelem kimerít, mindezekon túl minden ami szíven üt, csalódást, fájdalmat okoz, kínnal meggyötör, a mázsálynak érzett súly alatt lelkünk-testünk megtörik, arcunkról eltűnik lehet, hogy napsugárként, gyógyírként ható mosolyunk, úgy érezzük süllyesztő örvénybe került az életünk, reményt veszítve olyan könnyedén mondjuk, bár meghalnék!

A TUDÁS, A JÓSÁG HATALMÁBAN, az IGAZUNKBAN VALÓ HIT felemel, a felelősségtudat, a reánk váró kötelességek, a soron következő feladatok, apró örömek, részsikerek megvigasztalnak, reményt adnak, megacélozzák az erőnket még akkor is, amikor már egyre nehezebben vesszük az akadályt, ill. bírjuk az iramot!

Váratlanul könnyebb-súlyosabb, vagy életveszélyes betegség tör reánk!

Az aggódó, féltő családtagokon, az együttérző jó barátokon kívül, a közegészségügyért fáradozók, a betegségek elleni küzdelem elhivatott tudósai, szakértői, a hippokratészi esküjükhöz hű orvosok és munkatársaik a gyógyítás speciális, mind fejlettebb módszereivel, -eszközeivel, a medicinának és gyógyhatású készítmények kutatói, gyártói, forgalmazói, a mentőszolgálatok, segélyszervezetek dolgozói, az önkéntes véradók, a megosztásra kínált életfenntartó szervük felajánlói, a pénzadományozók, az alkalmi jótévként MIND SEGÍTENEK a MEGMENTÉSÜNKBEN, az életünk meghosszabbításában, ha a jó sorsunk, az ÉGI GONDVISELÉS IS mellénk áll!

Esetemben többször volt, hogy hónapokban, gyorsan múló egy-két kihúzható évig tartóan vélték az életem műtéti meghosszabbítását!

CSODÁT TETTEK a MEGMENTŐIM! A TUDÁSUK, reám figyelő gondosságuk, kedves szavuk mindenkor visszaadták a reményemet, élet-, ill. alkotókedvemet újra és újra!

ÁLDASSÉK ÉLETÜKBEN ÉS HOLTUKBAN A NEVÜK ismert-ismeretlen emléke, szaktudásuk, hivatástudatuk, jószándékuk, lelkiismeretes, fáradhatatlan igyekezetük amit énértem és MINDEN RÁSZORULÓÉRT KÜLÖN-KÜLÖN közvetlenül és közvetve, az édesanyák áldott állapotától, születésünktől tettek és tesznek mindenütt, mindenkor az élet megmentéséért, a test és lélek gyógyításáért, a tisztultabb, gondtalanabb, mindenki számára kívánatos életminőségért!

Életútjukat, jelent és jövőt boldogító, jó példát mutató cselekedetüket kísérje elismerés, köztisztelt, HALHATATLANSÁG!

Mint háborgó tenger olyan ma a FÖLDÜNK,
pusztít, tarol szökőár-indulat,
kétség kínozt, remény feszül,
mire ébredünk, mit hoz majd a holnap?!

Imaként szárnyal milliók ajkán a vágy,
tűnjön nyomor, gyűlölség, megosztottság!
LEGYEN A NÉPEK KÖZÖTT ÉLHETŐ VILÁG,
EGÉSZSÉGES, GYÜMÖLCSÖZŐ BARÁTSÁG!
ÁMEN.

(2008.)

Megjelent: 2008. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

LEGENDÁS AUREÓLA, DICSFÉNY!

*PAPP LÁSZLÓ HÁROMSZOROS OLIMPIAI BAJNOK
ÉS FELESÉGE, ERZSÉBET NAGYASSZONY TISZTELETÉRE, 2002*

A földrengető, tomboló győztes meccs után,
az OLIMPIA legmagasabb dobogóján,
csillogó tekintetű, arányos termetű,
szerény embert ünnepelt a világ, a haza,
PAPP LÁSZLÓ Ő, a gyémántlelkű ÖKÖLCΣODA,
kétszeres Európa-bajnok, BOKSZLEGENDA!

Mint tündérmesében a verhetetlen hős körül
sugárözön izzik, terül, a Föld, a Menny örül,
egy gyermek-, és selymes asszonyi hang simogat:
„ugye érezted, hallottad, hogy biztattalak?”
„Értetek győztem, mind a három EGYETLENEM,
féltett Hazám, Kisfiam, kedves Feleségem!”

Elsuhant a sikersorozat példás útja,
nem apad a tisztelet kristályvizű kútja;
óarany alkony terít dicsőségpalástot,
új, reményteljes bajnokok kutatnak hírnév titkot:
„a dobogón egymagam, s mégis ketten álltunk,
egy voltam párommal, közös volt életünk, álmunk!”

Lélekfilm pereg, tündöklík a szivárványlét,
majd vált a kép, felhő sötétlik, a HIT MEGVÉD!
Az ősz Bajnok és Erzsikéje mennek tovább,
vigyázzák Őket féltőn a fiúk, menny, unokák.

Ő érkezik
a BOKSZVILÁGBAJNOKOK EMLÉKCSARNOKÁBA,
A HALHATATLANOK DICSFÉNYŰ CSALÁDJÁBA!
(1926-2003)

Megjelent: 2002. URÁNUSZ Kiadó, KLÁRIS ANTOLÓGIA.

Köszönetnyilvánításaim

Véletlenül került kezembe 1997-ben, az ALTERRA Svájci-Magyar Kiadó Bp. tehetségkutató pályázatának hirdetése. Korábban, a bezárt ajtókon hiába kopogtattak lelkiismeret-ébresztő költeményeikkel, írásaikkal, a befogadás reményétől is elzárt költők, írók. Írásaik a fiókjuk mélyén többnyire az enyészetbe veszttek.

Az írásműveikből megismert költők, írók nevében is köszönöm JESZENSZKY IVÁN Igazgató Úrnak, és Munkatársainak, hogy megéreztek, kell fórumot teremteni az Alkotóknak, hogy hiteles kép táruljon fel az egyén, a Népünk örömeiről, szenvedéseiről.

Az azóta megjelent Antológiáik igazolják Dr. MÉRŐ ÉVA Hölgy Felelős szerkesztő sorozatindító értékes szavait, a versek, az írások „...múltunk és jelenünk valóságában... lélegzenek...”, „...Szép érzülettel, lelki fényekkel ékesen.”.

Szívből kívánom, hogy Antológiáikkal, önálló kötetekkel, mind szélesebb körben szerezzenek örömet!

– XXX –

A könyvespolcomon 1998 óta sorakoznak az URÁNUSZ Kiadó Bp. évenként megjelenő szép kiállítású KLÁRIS ANTOLÓGIÁI, amelyekben a szerzők nevei között az én nevem, ÁRPÁS RÓZSA is szerepel.

A nagy érdeklődéssel várt szépirodalmi könyvsorozatot élteti, az igényes szerkesztésen, megjelenési formán túlmenően, a mind ismertebbé váló költők, írók műveinek a ma valóságát tükröző mondandója, megragadó az írásokban a művészi ábrázolások, a kifejezőmód változatossága, a kortárs képzőművészek alkotásainak bemutatása.

Különös vonzerő úgy a szerzők, mint az olvasók számára, az Antológiákban megjelentek bemutatása fényképükkel, rövid életrajzukkal, valamint a szerzők, rendszeresen szervezett találkozásai.

Az évente hat alkalommal megjelenő KLÁRIS Irodalmi-kulturális folyóirat hasonló várakozással élteti az irodalmi lapot.

A magam és valamennyi alkotó Szerző, és Képzőművész nevében köszönöm Dr. GYÖRGYPÁL KATALIN Alapító-főszerkesztő Hölgynek áldásos, tehetség-értéket megőrkítő tevékenységét, valamint a BIRÓ FAMILY Kft. Nyomda kiemelkedően szép munkáját.

Törekvésükben érződik József Attila „Ne légy szeles...” c. versének örök érvényű tanítása:

„...dolgozni csak pontosan szépen,
ahogy a csillag megy az égen,
úgy érdemes.”

– XXX –

Az a vágyam, hogy a költeményeimben, írásaimba kifejezett, a jelennek szánt, jövőt féltő intelmeim mennél szélesebb körben ismertté legyenek, a mai modern technika nélkül nem valósulhatna meg.

Köszönöm Péter Jánosné Marikának a költészet szeretetét, és azt, hogy vállalta válogatott költeményeimnek, írásomnak az INTERNET-re való előkészítését.

– XXX –

Budapest, 2009. augusztus 27.

ÁRPÁS RÓZSA

demográfus, esztéta, költő

Megkereső telefon címem:

Budapest, Magyar Telekom

Telefonkönyv, név alapján